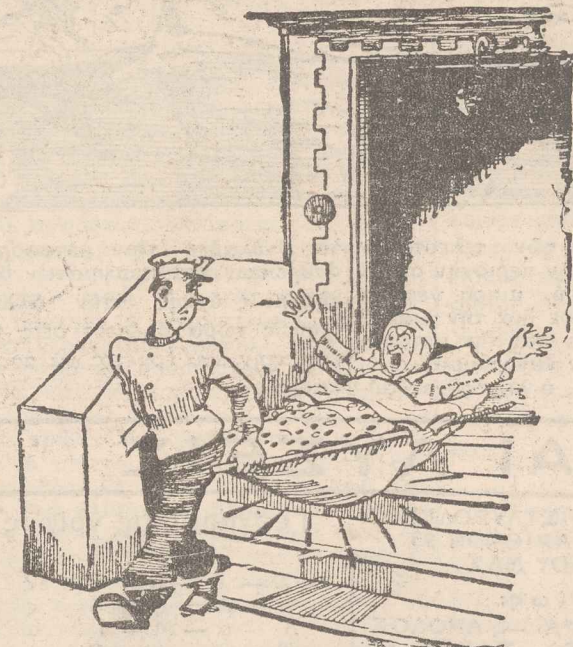




ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΝΜΕ!



—Με συγχωρείς που σε παίρνω έτσι στο νοσοκομείο, αλλά ο συνάδελφός μου έκανε άπεργία σήμερα.

Δίχως ενδιαφέρον

Κι' αυτήν την εβδομάδα τα ίδια γεγονότα! Τα ίδια και τα ίδια, μας κούρασαν τὰ όλα. 'Επέντησαν καμπύσαι στην Κίνας τις πεδιάδες. Και εις την 'Ισπανία έπείσαν δύο χιλιάδες. Βομβαρδίσαν μονάχα σαράντα δύο πολείς. Εις το Χανκέου, λένε, θερίζει η πανώλης. Εις τις άκτες τριακόσια παιδιά τραυματισμένα. Τα ίδια και τα ίδια!... Πράγματα... τετριμμένα!...
Ο ΔΕΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ

Εύχαριστήρια

'Ελάσθωμεν και δημοσιεύσωμεν τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον:
«Εὐχαριστοῦμεν τὴν κ. 'Υδὸν τὴν Περδικάρη, διότι με τὴν δίκην της ἠδύνησεν σημαντικῶς τὴν κυκλοφορίαν μας».
Υ σ τ ε ρ ὶ γ ρ α φ ο ν : 'Εξ αὐτοῦ ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ δίκη της κ. 'Υδὸνης, δὲν ἔγινε διότι ἦτο ἔνοχος, ἀλλ' ἔγινε ἐπειδὴ τὸν... Τύπον.
*
«'Ας γίνονται ποὺ καὶ ποὺ κάτι τέτοιες δίκες, γιὰ νὰ γίνονται λίγος τ ὀ ρ ο ς».
τ ὀ ρ ο ς κ ὀ π ο υ λ ο ς
(Εὐνική)

«Μασκάρι νὰ ἔχωμε τὰ ἴδια καὶ τοῦ «Χρόνου».
(Χ ρ ὶ ν ο ς)
Εφημερίς



—'Ελα, φάε τὴ σούπα σου, Γιαννάκη. Πολλά παιδιὰ θὰ ἦσαν εὐτυχισμένα ἂν εἶχαν τὴ μισή.
—Κι' ἐγὼ μητέρα.

Οἱ φίλοι

Ἡ Περδικάρη εἶδατε τί ἔπαθε ἡ καὶ μὲν;
Ὅσοι τὴν κατηγοροῦσαν καὶ τὴν ἐφιλοδώρησαν με ὕβρεις, ὅλοι ἦσαν... φίλοι ἀγαπημένοι. Μπροστὰ σὲ φίλους, σὰν αὐτοὺς, νὰ πῇ κανεὶς (μπορεῖ, μόντζα νὰ ἔχουν οἱ... ἔχθροί.

Ἔτσι εἶναι τώρα δυστυχῶς : Ἀληθινὴ φίλια εἰς ὅλον τὸν πλανήτην μας, δὲν ἔρρισκεῖς μ' ἐδ- (κοιλία. Ρωτήστε κι' ὅλους τοὺς σοφούς, κι' ὅλας τὰς αὐ- (θεντίας. Ἡ σὰς εἰποῦν πὺς πάει πὰς ὁ Δάμων κι' ὁ Φιν- (τίας...)

*
Οἱ φίλοι ὅλοι σήμερα μὲς καίνε κάθε τόσο. Κι' ἄμεσως παραδείγματα ἀφθονὰ θὰ σὰς δώσω. Μὲ μιὰ κοπέλλα οὐλτρα σικ ἔχεις ραντεβουδάκι. Ἀλλὰ, νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, δὲν ἔχεις παραδάκι... Τρέχεις εἰς ἕνα φίλο σου καὶ παρακλητικὰ τοῦ λές: «ὦ φίλε, δώσε μου, ὀλίγα δανεικά». Ὁ φίλος σπεύδει πρόθυμα με τὰκι, ποὺ σὲ σὰ- (σιτίζει καὶ ἕνα εἰκοσάχρονο ἀμέσως σὲ δανείζει. Τὸ παίρνεις, πὰς στὸ ραντεβου χαρὰ γεμάτος — (ἀσταί! — καὶ μετὰ τὴν φιληνάδα σου τρώεσθαι μιὰ πᾶστα. Φωνάζεις τέλος τὸ γκαρσὸν λεφτὰ γιὰ νὰ τοῦ (δώσης καὶ δαγάζεις νὰ πληρώσης. Μὰ τότε διαπιστώνεται, ὁ διάβολος νὰ πάρῃ! ὅτι ὁ φίλος σουδῶσε... κίβδηλο εἰκοσάρι.

*
Καὶ σὺ στὸ χρόνο μιὰ φορὰ ἔχεις τὴν ἑορτὴ σου. Θὰ ἔλθουν νὰ σὲ εὐχηθῶν φίλοι καὶ συγγενεῖς σου. Καὶ δῶρα ἰσως σοὺ σταλοῦν, παπούτσι εἴτε πῶς. Δὲν σὲ ξεχνάει φυσικὰ κι' ὁ περὶ καλὸς σου φίλος ποὺ τὸν γνωρίζεις παλαιὰ ποῦ, ἀπ' τὸ σχολεῖο. Λοιπὸν σοὺ στέλνει καὶ αὐτὸς μιὰ τούρτα μεγαλεῖο. Τὴν δοκιμάζεις ἐκτιμῶν τοῦ φίλου τὴν ἀξίαν κι' ἀπὸ... δηλητηριάζαν προσβάλλεσαι ὀξείαν.

*
Σὲ σταματᾷ διαισθητικὸς ὁ φίλος εἰς τὸν δρόμον σὲ πιάει ἀπ' τὸν ὦμο καὶ σοὺ ζητάει δανεικά. Συνήθης ἱστορία! «'Αμὲν, σοὺ λέγει, μόντ' ἔχεις προχθὲς μιὰ φασαρία καὶ ἕνα κατωστάρικο μοὺ χρειάζεται» ἐπειγόντως. Λοιπὸν μὴ μοὺ τὸ ἀρνήθῃς, ἂν εἶσαι φίλος δυνάς. Καὶ σὺ τοῦ λές εὐλακρινῶς: «Μεγάλη σου ἡ χάρις ἀλλ' ἔχω ἕνα ἀπάνω μο' μονάχα πενηντάρη». Κι' αὐτὸς σοὺ λέγει: «Δόσμου αὐτὸ στήν τσέπη μου (νὰ δῶλω καί... μοὺ χρωστᾷς τὸ ἄλλο.

*
Οἱ φίλοι εἶναι μάλομα, αὐτὸ δὲν θέλει ρῶτημα καὶ μάλομα σὰν κἀνὰ τοῦ πικροῦ καὶ φιλότιμα. Σὲ παίρνει στὸ πλῆρωμα φίλος ἐπιφανὴς καὶ σὲ τραπέζι σὲ καλεῖ μετὰ ἐπιμονῆς. «'Αγαπητέ μου, δὲν μπορεῖς, σοὺ λέγει, θὰ δεχθῇς καὶ ἀπὸ μένα μιὰ φορὰ νὰ φιλοξενηθῇς... Θὰ γευματίσωμε μαζὺ, θὰ φαίμε καὶ θὰ πιῶμε. Κι' ὕστερα σὰν παληοφίλοι οἱ δύο μας θὰ τὰ πούμε». Ἀ, εἶναι φίλος κουβαρντας. Σ' αὐτὸς αὐτὸς δὲν (παίζει.

Καὶ πρέπει, διάβολε, νὰ πὰς. Σοὺ κάνει τὸ τραπέζι. Γὴν πρόσκλησι ἀποδέχεσαι. Ὁ φίλος σου σὲ παίρνει καὶ εἰς ἐστιατόριον πολυτελὲς σὲ φέρνει. Τρώεσθαι μετὰ ὀρέξεως καὶ εὐθυμίας τῶσης! Καὶ ὕστερα ὁ φίλος σου σὲ θάζει νὰ... πληρώσης.

*
Ὁ φίλος εἶναι πάντοτε μεγάλος σου προστάτης καὶ τὴς οἰκογενείας σου σπουδαῖος στυλοβάτης. Πιστὴν μπορεῖς ἀπεράντων νὰ τοῦ εἶς δίχως ἄλλο καὶ νὰ τὸν ἔχῃς στήριγμα στοῦ βίου σου τὸν πᾶλο. Μπορεῖς καὶ τὴν γυναῖκα σου νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇς ὅταν ξενητευθῇς. Ἀλλὰ ὁ φίλος ὅποτεν μετὰ τὸν τρόπον σου τὴν φέρνει —Τί ἔχει τὸν πληρώνεις;— ἥτοι τὴν γυναῖκά σου μιὰ μέρα σοὺ τὴν παίρνει. Βρίσκεῖς γιὰ τὸ διαζύγιόν σου τὰ πάντα ἑτοιμα. Ὡς καὶ οἱ φίλοι μας λοιπὸν ποὺ μ' ἕνα ἀσπρὸν σκοπὸν μὰς κάνουνε ἀληθινὰ καὶ ἕνα... ἐνεργήματα.
Ο ΜΑΓΚΑΣ

Ἀπὸ τὰ μπάνια

—Στις άκτες τὸ μαῦρο κυριαρχεῖ.
—Ἐχουν μαυρίσει ὅσοι εἶναι στὰ μπάνια ἀπ' τὴν ἀρχή.
—Εἶναι πολλὴ τῆς μόδας αὐτὸ τὸ χρῶμα, γαλλιστὶ κοულέρ.
—Γι' αὐτὸ ὅσοι διάζονται νὰ μ α υ ρ ῖ σ ο υ γ θ ρ ῖ σ κ ο υ ν ε ἕνα... μπουζέρ.
—Μόνον οἱ σύζυγοι μεταξὺ των δὲν ἔχουν ἀνάγκη τοῦ ἡλίου τὴν θωπεία.
—Διότι τὸ... ἔυλο κάνει, ὅτι ἀκριβῶς ἡ ἡλιοθεραπεία.
—Ἄλλοι εἶναι μαῦροι στὸ σῶμα καὶ ἄλλοι στῆς ψυχῆς τὰ μύχια.
Καὶ ἄλλοι μονάχα, ἄκρη-ἄκρη στὰ... νύχια.
Ο ΜΠΑΝΙΚΟΣ

Ἀναποδιές τῆς ζωῆς

Ἴδου μερικὲς αστανικὲς ἀναποδιές τῆς ζωῆς:
Νὰ πὰς νὰ κάμῃς μιὰ καντάδα καὶ νὰ θρεθῇς κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐνὸς σωφῆρ δημοτικοῦ... κ α τ α β ρ ε κ τ ῆ ρ ο ς.
Νὰ παρευρεθῇς εἰς μίαν συγκέντρωσιν, νὰ θγά- λῃς ἐνθέρμον λόγον καὶ ὕστερα νὰ ἀντιληφθῇς ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς τὸ ἀστυλὸν τῶν... κοφφαλάων.
Νὰ θέλῃς νὰ περῶσης ἀπὸ ἕνα δρόμον ἐντελῶς στὰ σκοτεινὰ καὶ νὰ τυχῇ νὰ συμβαδίζῃς με ἕνα... φαλακρὸν.
Νὰ ἔχῃς ἀσφαλιστικὴν ἔταιρείαν, ν' ἀποφασίσῃς νὰ σκοτώσῃς τὸν φίλο τῆς γυναίκας σου, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, νὰ διαπιστώσῃς, ὅτι ὁ σῆλιος αὐτὸς ἔχει κάμει στήν ἔταιρείαν σου ἀσφάλειαν ζωῆς.

Θερινὰ ἡμερονύκτια

Ἀγαπητή μου, αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα εἶδα φιλμ συνταρακτικὰ, ρεαλιστικὰ καὶ ὠμά.
Χωρὶς, ἐννοεῖτε, νὰ πᾶω σὲ σινεμά.
Εἶδα σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖον, νὰ τρώῃ ἕνας... ἐ- θελουσῶς πᾶστα μετὰ τὴν γυναῖκα τοῦ καὶ τὰ παι- διὰ τοῦ.
Καὶ εἶπα: Νὰ τὸ φίλμ... «'Εθελῶνται τὸ ὁ θ α ν ἄ τ ο υ».
Σκέφθηκα χθὲς τὴν ἐποχὴ ποὺ παντρεύτηκα τὴν γυναῖκα μου τὴν Ἀγγέλα.
Καὶ εὐθὺς στὸ μυαλό μου ἐπαίχθηκε τὸ φίλμ : «'Ηταν κι' αὐτὸ μιὰ τ ρ ἔ λ λ α».
Προχθὲς ἀναγκάστηκε καί... σ κ ὀ τ ὼ σ α στὸ Δημοπράτηριον τὸ ὄρωλόν μου καὶ τὸ σακκάκι μου τὸ χειμερινόν.
Καὶ εἶπα: Πᾶν τὴν αἰνία: «Τὸ... δ ι π λ ο ὦ ν ἔ γ κ λ η μ α τῆς γραμμῆς Μαινόν».
Ο ΤΥΧΕΡΟΣ



—Γιὰτί εἶσαι στενοχωρημένος;
—Ὁ γιατρός μοὺ ἔδωσε τρεῖς μῆνες καιρά.
—Γιὰ νὰ ζήσης;
—Γιὰ τὸν ἐξοφλήσω.

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

Ἀθῆναι
9 Ἰουλίου 1938
Ἔτος Β' Ἀρ. φύλλου 94

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐξωτερικὸν δελτίον

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις τῆς ἐβδομάδος.

Σπόρου Μελά
Οἱ ἔρωτες τοῦ Ἀετοῦ καὶ τῆς Ἰωσηφίνας (Μυθιστόρημα)

Ζαχ. Παπαντωνίου
Μιὰ πεταλούδα ποὺ πέθανε

Γεωργίου Ἀσπρέα
Ὁ ἔραστής τῆς Λαίδης Κιμ-περλέ

Παντελεῖ Καψή
Ἡ Κουράρα μετὰ τὰ χρυσὰ μαλλιά

Π. Παλαιολόγου
Πρὸς παραθερισμὸν

Σ. Σκίπη
Τὸ σφάλμα τῆς Εἰδας

Λαύρα
Ἡ φαλάκρα

Δημοσθένης Βουτυρά
Ὁ ἀχώριστος σύντροφος

Μαρίνου Σιγούρου
Μιὰ τοιγγάνα

Κώστα Καρυφύλα
Τάροι τεράτων

Ἀσημάκη Γιαλαμά
Μοιραίες γυναῖκες

Ντανιὲλ Νταριέ
Τὰ ἀρώματα

Πέννα Χ.
Οἱ παραθερίζοντες εἰς τὰς λουτροπόλεις.

Μιχ. Κυριακίδης
Θερινὰ συναυλία

Ἐρρίκου Ντὲ Μανις
Μαργαρίτα Βαλουά

Τζὼν Σμιθ
Ὅταν οἱ πῆθκοι πενοῦν

Ζωρὴ Ἀλλαν
Μιὰ ματιά στὴν Κίνα

Ρ. Κράους
Παῦλος Μελάς

Εὐθῶμες σελίδες. —Ἐκλεκτὰ ἀνέκδοτα. —Γελοιογραφίαι. —Εὐκυκλοπαίδειά καὶ ἱστορικὰ περιεργα. —Μικρὲς ἱστορίαι. —Παιγνίδια κλπ. (Σελῖς τοῦ κ. Μιχ. Γάλλου)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ



ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

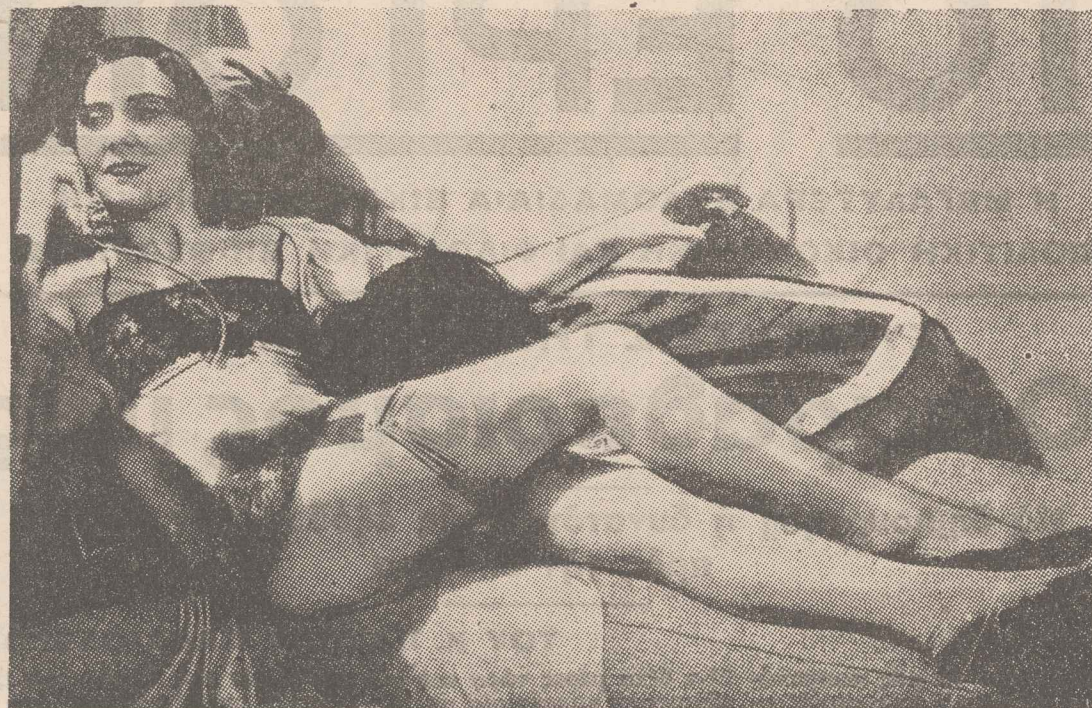
Από το τελευταίον Ευρωπαϊκόν Ταχυδρομείον

Ο «Κλάβιγκερ» είνε έντομον μικροσκοπικόν (2 χιλιοστών περίπου), δέν έχει δέ μάτια. Έπ' πλέον τά πόδια του δέν έχουν νύχια, δέν έχει ούτε φτερά, καί τά ελντρά του είνε κολλημένα. Έπομένως είνε τυφλός καί ανάπηρος. Πώς λοιπόν ζή τ' ο πτωχόν αυτό ζώον; Ζή απλόστατα στίς φωλιές τών ξανθών μωρηγιών καί κυκλοφορεί ελευθέρα ή κάτω από τίς πέτρες ή μέσα στίς υπόγειες σσές. Τά μωρηγία, λοιπόν, τρέφουν τούς κλάβιγκερ, τούς περποιονότα, σφένδ' τούς έχουν παραγαυειμένους, διότι οι κλάβιγκερ στήν άκρη της κλίμας τών έχουν μία τούρα από μακρούς τριχούλες, που σκεπάζουν ένα ζοχαρώδες ποτό, που είνε τό πιο ώριπο όρεκτικό γιά τά μωρηγία. Τά δύο αυτά είδη τών ζώων, —τά μωρηγία καί οι κλάβιγκερ—πού είνε τόσο διαφορετικά, ζούν αρμονικά καί έξυπνητερότατα αμοιβαίως. Οι κλάβιγκερ είνε τρόπον τινά τά κατακίβια ζώα της φωλιάς, που τούς περιποιούνται σάν βρέφη. Υπάρχουν άκόμη καί τά μαμμοδία που, όπως καί οι κλάβιγκερ, τρέφονται καί περιβάλλονται στίς φωλιές τών μωρηγιών, τών όποιων δέν είνε μωμικά φιλοδονούμενοι, αλλά καί χρήσιμα παράσιτα.

Ένα από τά σημεία της κλίσεως της συγχρόνου γυναικάς πρós τήν ανδρoποίηση είνε ή μανία που καταλέβαε τά κριτία εϊς τήν Αμερικήν ή εξασκoυνται εϊς τά πλά. Εϊς τήν Νέα Νόρκιν ιδρύθη τελευταία μία σχολή μέ τίτλoν «Έντ», ή όποια έχει άποσκοπεί σάν σχολή πόν ή εξασκoύ τά κριτία της Αμερικανικής μεγαλουπόλεως εϊς τήν χρήσιν τών πλάων. Ίδιαις αίσθησιν προσήλ κατάβάλλεται εϊς τό νά μάθουν αυτά νά σκοπεύουν μέ πιστόλι. Δίδoσκαται όμως καί ή σκοποβολή μέ τουφέκι, καθώς καί ή έφομαχία. Ετοί καθώς ένα εύρισκόμενo εϊς κίνησην θα μoυρη νά υπερασπίζη τήν ζωή του χωρís νά προσηρέθ, κατά τό παλαιόν σύστημα, εϊς τήν βοήθειαν του «ισχυρού» φύλου. Εϊνε καί αυτό μία νέα έκδήλωση της γυναικείας χειραφετήσεως.

Ο νέος Αμερικανός συνθέτης κ. Γεώργιος Άνθελ έχει εφεύρει ένα παράδοξον μηχανήμα σύμφωνο μέ τάς τελευταίας απαιτήσεις της μουσικής. Κατασκεύασε μέ ένα εύρησμον σον διασποήν της ηλεκτρικής δυνάμεως χωρισμένης εϊς διαφόρους μoτér, νά κινήση κουδούνια ηλεκτρικά καί άλλας ηχητικές συσκευάς, εϊς τρόπον ώστε νά παράγη ήχος όμοιος μέ τός ώριωτερές μελωδίας της πραγματικής ζωής. Συνθέσαν τας μελωδίας αυτές ο κ. Άνθελ, κατορθώνει νά δώση θαυμαστά αποτελέσματα μίως «ζωντανής μουσικής» έντελoς νέας.

Αί έξ επαγγελμάτος σωφρήνες στήν Αμερική πολλαπλασιάζονται από ήμερας εϊς ήμεραν, ες βαθμιν καταπληκτικόν. Είνε δέ αξιοσημείωτον, ότι ή σωφέρνη εϊς τήν Αμερικήν είνε κατά τό πλείστον κοινή, καθαρά καί φιλάρεσκος. Δι' αυτό έχει δημιουργηθή έκει καί μόδα ειδική διά τας σωφρήνας. Φορούν ένα κοστούμια άνδρικό μέ κοντό παντελόνι, άσπρο κασέτο, άσπρες κάλτσες καί άσπρα υποδήματα. Γενικώς οι σωφρήνες της Νέα Νόρκιν είνε χάρμα όφθαλμών!



Η θενέτα ξεκαρδίζεται μετά τό λουτρό.

ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Οί νάνοι συνεδριάζουν

Οί νάνοι όλου του κόσμου πρόκειται νά συγκεντρωθύν τίς ήμέρες αυτές γιά νά συνεδριάσουν. Κατά περιόδους μαζεύονται εϊς ένα μέρος γιά νά συζητήσουν τά συμφέροντά τους, αλλά τά οικονομικά μέσα δέν τούς επιτρέπουν πάντα νά συναχθύν όλοι, όσοι υπάρχουν εϊς όλον τόν κόσμο.

Οί επίσημοι άνεγνωρισμένοι λιλιπούτειοι, έκείνοι δηλαδή που άσκούν επίσημως τό επάγγελμα του νάνου, δέν είνε παρά μερικάς έκατοντάδες εϊς όλην τήν οφλήσιν. Οι κοινοί όμως είνε άσφαλώς πολύ περισσότεροι. Αλλά τό συνέδριον άφορά μόνον αυτούς που κερδίζουν τό ψωμί τους μόνον καί μόνον από τό γεγονός ότι είνε νάνοι.

Σε περασμένη έποχή, τούς ανθρώπους αυτούς που έχουν άδίκησθ από τήν φύσι του άνάστημα, τούς θρίοκοιμε στίς Αλβανίας, τούς διαφόρων ήγεμόνων, δ-που κάνουν τούς γελοιοποιήσαν. Σήμερα δέν φαίνονται παρά στά ήπτοδρόμια καί στά πανηγύρια.

Έσέτος, οι μικροσκοπικοί αο-τοί άνθρωποι αποφάσισαν νά έξέτασoυν τά ζητήματά τους κατά τρόπον μεγαλοπρεπή. Κανείς δέν πρόκειται νά λείψη από τήν συγκέντρωσιν αυτήν.

Αυτά έδήλωσε πρo κατόν εϊς τούς δημοσιογράφους ένας άν-θρώπος άγους 77 έκατοστών.

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

—Γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει, πατέρα; Γιατί λάμπει ο ήλιος έτσι, γιατί φέγγει έτσι ή μέρα; Γιατί σάν αυτή, παιδί μου, τήν ήμερα τήν χρυσή!

Πού τήν χαίρεσαι, καί αό, Στέρεφε τό μαύρο δάκρυ, κλείσανε πολλές πληγές, Αιηλώσανε τά σπάχια Κι ένα γύρο όλα τά βράχια Έγινήκανε ανθοβούνια καί χρυσοπηγές. Μιάν ήμερα σάν έτούτη τήν όλόφωτη ή άωρία Ξεδιπλώθηκε καί πάλι ή γαλάζια μας σημαία Πούχει τ' οδρανού τό χρώμα Και σκεπάζει τ' άγιο γόμα, Πού ελευθέρος πατάει, Κι έτσι μέ γαρά κι έλπίδα Γιά μίον ένδοξη πατρίδα

Η σημαία κυματίζει μ' ένα «ΙΑΝ Ή ΕΠΙ ΤΑΣ»! Μιάν ήμερα σάν έτούτη που χτυπάει οι καμπάνες, Πού τήν τραγουδούν οι νέοι καί δοξολογούν οι μάνες, Έγινε σάν πρώτα πάλι Η πατρίδα μας μεγάλη, Δοξασιμένη κι ίσχυρη Κι έτσι σάν τήν αντρίκρξη, Έτσι πάλι τήν γνωρίζεις, «Τήν γνωρίζεις άπ' τήν κόψη του σπαθίου τήν τρομερή»

καί ήλικίας 77 χρόνων. Ένα χρόνο γιά κάθε έκατοστό, καί όμως είνε άρχηγός μίας κοινότητας νάνων. Η κοινότης αυτή, που περιχέρεται σέ διάφορα μέρη της Ευρώπης, αποτελείται από 75 νάνους, άνδρες καί γυναίκες. Ο μεγαλύτερος της πα-ρέας, πραγματικός γίγας έμπο-στάτ στούς άλλους, είνε ένας Πολωνός, ύψους ενός μέτρου καί δώδεκα έκατοστών.

Ο μικρότερος είνε ένας Γάλλος, που είνε φίλος ή μάλλον καυτός — 65 έκατοστά. Καταλαοάσεται λοιπόν τώρα πώς είνε οι άλλοι που άποτελούν τό πρωτόγονο αυτό χωριό.

Ένας άλλος δημοσιογράφος που έπήγε νά έπισκεφθή τήν περιoδούμεσαν αυτήν κοινότητα τών νάνων ζταν έπέρασε από τό Λονδίνο, έκαμε μίαν περιγραφήν αρκετά ενδιαφέρουσιν.

«Εκτάμε ένα γύρον ανάμεσα σ' αμάξια, λέει, που είχαν μεταστραπή σέ σπιτία. Οι τροχοί ήταν σκεπασμένοι μέ σανδία, εϊς τρόπον ώστε κάθε κάρο έ-κανε τήν έντυπωσι παράχλας. Έννομίς λοιπόν κανείς δι-βρίσκoνταν μέσα εϊς ένα συνικνι-ομό.

Έγινε πολύ περίεργη ή έντύ-ποισι που σχηματίζει κανείς από έναν περπατό εϊς τό χωριό τών νάνων. Νομίζει πού είνε ο Γκι-ούλντερ, γιάτι οι δώοι τόν φθά-νουν στή σ-έγήν κάθε κατωκίας.

Η Έπιτροπή του έορτασμού της 4ης Αύγουστου έ-βράβευσε κατόπιν διαγωνισμού τόν κατατέρη Γ'υμνον της 4ης Αύγουστου. Οί στίχοι είνε του κ. Τ. Μ., ή δέ μουσική του άρχιμουσικού τού Βασ. Ναυτικού κ. Γερ. Φρέντ, έγκριθείσα κατόπιν διαγωνισμού:

Υπήρχαν έκει τά «μεγάλα καταστήματα», μέ τίς προθήκες γεμάτες άνδρικά καί γυναικεία φορέματα, μικροσκοπικά, κουβ-ελίστικα παπούτσια καί καπέλα που νομίζει κανείς πώς πρό-κειται νά φορεθύν από μικρά παιδιά.

Υπήρχε κι ένα ξενοδοχείο (άλλά γιά ποιόν, αφού έκει μέ-σα δέν μπορούσαν νά μπουνε πα-ρά νάνοι καί κάθε νάνος είχε τό σπiti του;) ο δοντογιατρός, ο φαρμακοποιός, ο γιάτρος, όλοι τόσο κοινοί, που έπρεπε νά σκύ-ψη κανείς γιά νά συνεννοηθή μαζί τους.

Ήταν λοιπόν ένα χαριτωμέ-νο χωριούδάκι, πολύ καλά συντηρημένο, μέ τά σπιτάκια του φρεσκοθαμμένα, τά παράθυρα πράσινα, όλα άνοιχτά γιά νά μoυρουν οι έπισκέπται νά θλέ-σουν στό έσωτερικό τών σπιτιών μέ τά μικροσκοπικά έπιπλα καί σκευή.

Μέσα τόσα σπιτάκια αυτά οι λιλιπούτειοι, έντελoς αδιάφοροι γιά τήν αδιακρισία τών έπισκε-πτών που έστέκοντο καί κυττού-σαν μέσα στίς σπιτία, έκαναν τίς δουλειές τους, συζητούσαν, έκα-ναν έπισκέψεις, έδούλευαν, με-ρικοί, αδιαφορώντας γιά δ-τι συ-νέβαινε γύρω τους.

Ήταν αρκετές οικογένειες συγκεντρωμένες έκει. Καί κάθε άνδρόγυνο, θα μoυρoυσε ν' ά-φιγησθή τήν έρωτικήν Ιστορίαν του. Εϊς ένα ειδικό θιόλιο, ήταν καταχωρημένες όλες οι ληξια-ρχικές πράξεις τών νάνων, γεν-νήσεις, γάμοι, θάνατοι. Δε-καπάντε έβνη άντηροσπούν-σιν στήν περίεργην έκείνην κοι-νότητά, που είνε άσφαλώς μο-ναδική εϊς τόν κόσμο.»

Κάθε κορίτσι όνειρεύεται ν' άποκτήσθ ένα σπιτάκι γιά τήν κούκλα του τελείως έπιλωμένο. Αυτό τό χωριό τών νάνων φαί-νoνταν κατασκευασμένο έπιτη-δες γιά κούκλες. Τό κάθε τι έ-κει μέσα ήταν ανάλογο στίς δια-στάσεις. Ήταν ένα χωριό νομά-δων, όπως θα μoυρoυσε νά φα-γί αν τό έβλεπε κανείς από τήν απόσχιση ενός τηλεσκοπίου. Όλοι οι κάτοικοι αυτού του χωριού πρόκειται τώρα νά λά-βουν μέρος εϊς τό συνέδριον. Ο άρχηγός της κοινότητας έτοιμά-ζει σπουδαιότερες δηλώσεις τίς όποιες θα κάνει εϊς τό συνέδρι-ον. Ένα από τά κυριότερα θέ-ματα που θα συζητηθύν είνε ή «καταπολέμηση τών γιγάντων». Γιατί φαίνεται ότι οι ήμπερoύ-ροι, τώρα τελευταία, από τούς νάνους προτιμούν τούς γιγάντες. Θα ίδoυμε λοιπόν αν θα φαίνυν άντάξιοι τού Δαυίδ, τώρα πού θα τoύ δώλουν μέ τούς Γολιάθ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ

Όπως τά άναφέ-ρει ή παράδοσις καί όχι ή άκρίβεια

Ένας Ίταλoς ρώτησε τόν Τολστόη κάποτε τί ιδέα είχε πε-ρί τού Δάντε.

Ο Τολστόη κούταζε τόν συν-ομιλητή του σάν νά άπορούσε :

—Γιά ποιόν Δάντε μού μιλάτε; τόν ρώτησε τέλος.

—Γιά τόν Άλνικιέρ...

— Άλνικιέρ...

Πρώτη φορά, φίλε μου, άκούω αυτό τό όνομα.

—Μά πώς γίνεται, ματρί; ρώ-τησε έκπληκτός ο δημοσιογρ-φος, νομίζοντας ότι τόν κοροί-δευε ο μέγας φιλόσοφος.

—Πώς γίνεται... Καί όμως γίνεται. Δέν θυμάμαι κανένα μεγάλο συγγράμμα μ' αυτό τό όνομα...

—Τόν Δάντε Άλνικιέρ, φώνα-ξε ο Ίταλoς θυμωμένος τώρα.

Ο Τολστόη σκέφθηκε λίγο, κι ύστερα έίπε:

—Μή θυμάστε, κύριε... Αυτόν τόν συγγράμμε δέν μoυρoυσε πο-τέ νά τόν διαβάσω.

Κάθε φορά π' άρχιζα αυτή ή «Θεία κομωδία» τού σταματού-σαν στήν πρώτη σελίδα... έπομέ-νως δέν είνε μεγάλoς.

Ο Λούθηρος ο μέγας, ο πα-ρεκλήγησας τήν ρήτορην πολλοί εύνοησαν έαυτούς διά τήν θα-ολεϊαν τών ούρανών, ο άνδρω-πος τού όποιου τά συγγράμμα-τα δέν προφάνετα νά τά δια-βάσoυτε, όσο κι αν ζήσετε, γιά-τί υπαγόρευε συγχρόνως σέ δέ-κα πέντε χρηματίες, που είχε τήν λέξη του : Νόμίζε, πώς έ-βαλε τόν Διάβολο καί πετού-σε έναντιον του δ-τι εύρισκε μπροστά του.

Ο μέγας Πασκάλ, είχε άλλη λέξη: Νόμίζε, πώς έπάρη τού θρισκoντα μέ άβυσσος καί φο-βόταν νά προχωρήσθ μήπως... πόση μέση καί τoσκιότη.

Ο Ρισελιέ δέν μoυρoυσε νά άκούη νά λέγουν μεγάλoν τόν τραγικό συγγράμμα Κορνήλιο. —Είνε ένας τυπoνίστος ποετί-στρος — φώναζε — καί είνε γε-λοιό όσοι τόν θεωρούν μεγάλo.

Ο Νίτσε δέν έδέχετο ν' άκού-σθ ότι υπάρχει άλλος φιλόσο-φος στόν κόσμο.

—Από τούς γνωστούς μέχρι σήμερον φιλόσοφους, έλεγε, δέν άναγνωρίζω παρά μόνον ένα : τόν Νίτσε.

Άλλά καί οι άρχαίοι μας συ-γγραφείς δέν πήγαναν πίσω.

Ο Άριστοφάνης καί ο Λου-κιανός, εοσούριζαν ως άνήθικο τόν Σωκράτη.

Ο Θουκυδίδης περιφρονούσε τόν πατέρα της Ιστορίας Ήρόδο-το καί τού έψελλε τόν άνταβολ-όμένο.

Ο Πλάτων ύβριζε τόν Όμη-ρον ως κακοήθη φαντασιόκ-πον.

Καί διά νά έλθoυμε καί εϊς τούς μετ' αυτούς:

Ο πολέξ Βολταίρος δέν παρε-δέχετο τόν Πίνδαρο γιά ποιητή.

—Μή μού μιλάτε γ' αυτόν, έ-λεγε. Θα θορυστομαχίσω.



Η Δέσποινα ή κόρη που δολοφονήθηκε από τόν Βενετιάν, άρχικουράκου καπετάν Μάρκου, ά-νοταβόναί τήν άρχηγίαν τών τεσσάρων κοιν-σάφικων κορσών τού πατέρα της καί συνε-χίζει τών έργων μέγα πένθος έκαστον τών φίλων Βενετιάνων. Πριν άρχισα τας έμμερήσεις της, ηγαίνε με τόν στόλν της στίς Καστελλορίζο μέ σκόπη νά προτείη στούς Ιπποτάς που τήν ένοχη εκείνη έκείνοισαν τό μικρό νησί, σμιασία. Κατά τήν τήν ώρον εκάβησ πού ο στόλος της Δέσποινας έφθασε, άπ' έζω από τό Καστελλο-ρίζο, έθοδoύριζαν τό νησί 5 Άλγερινικά κορσάρικα. Καί νά χάζη καρά ή Δέσποι-να επίβηται μέ τόν στόλον της έναντιον τών Άλγερινών, τούς νική καί τούς καταστρέφει. Τό Καστελλορίζο έσφίη. Μετά ή νίκη ο στόλος της Δέσποινας ήμπε στίς λιμάνι τού Καστελ-λορίζου.

7ον

Ο ήλιος της Πισιδίας, τήν ήμέραν έκείνην ήτο περισσότερο από κάθε αλ-λή φορά έξ αίας καί μεγαλοπρεπής καί έκανε όλα τά δυνάτα νά λαμπύρη-ν μέ τίς έκθαμβωτικές του άκτίνας τού θριαμβόν της «Κουρσάρας» μέ τά χρυσά μαλλιά καί τών γενναίων καπετανό-ων της καί τών αδασιώνων παλληκα-ριών που άποτελούσαν τό «τσούρμο» τών καραβιών της.

Καί ή θάλασσα τού Αιγαίου, θάλα-σσα ελληνική από τόν καιρό που έδημι-ουργήθηκε ο κόσμος, υπερίφανη κι' αυτή γιά ή νίκη τών παιδιών της Έλ-ληνικής πατρίδας έλαύνοντε άπαλά καί ήθοναί σάν νά ήθελε νά νουνοισεί καί νά ξεκουράσθ τά νικηφόρα καρά-βια.

Καί ή «Σκούλλα» προπευέται πάν-τα. Άκολουθεί ο «Ατρώμητος» καί πί-σω τά άλλα καράβια. Στά κατάρτια των κυματισμών υπερίφανοι οι σταυρο-φόροι σημίες καί από τίς κουβέρτες των άκούονται καί ξεχύνονται σέ θά-λασσες καί σέ στεριές ο νικητήρης πολεμικές κραυγές τών νάνων. Τό καράβι της Δέσποινας. Έχουν πλώρη γιά τό λιμάνι τού Καστελλορί-ζου, τού νησιού που παρά τριχα γλύ-τωσε από τήν έρμωσι καί τήν κατα-στροφή. Όλοι τού οι κάτοικοι «σύν γυ-ναϊκή καί τέκνους» έχουν μαζεψθή σέ μoυρoυσία τού λιμανιού καί έχουν άνε-σθ στίς πολεμίστρος τού Καστρού καί μέ άλλαλαγμένους χοράς καί ευνογι-ομένης ύποδότησος τά νικηφόρα καρά-βια που τώρα πιά μπαίνουν υπερίφαν-α μέσα στίς λιμάνι τού μικρού νησιού.

Όσα κανόνια μέιναν τού Καστρού θρονιστά υπερίφανοι γιά νά ελπίσυν τό: «καλός ώρισες» στούς νικητές. Ο άρχων τών Ιπποτών που κυβερνά τό νησί, ο Ιπότης Ροβέρτος ντε Λαρ-νιά, ένας ώμορφος γέρος μέ άσπρο στριμμένο μουστάκι καί όπoγένηο καί μέ μακρούς χιονάτη λεονταρία χαιτή, φορά τήν έπίσημη στολή του καί περ-ιστομαχόμενo τού άσπρού αλυσκού στέκεται στή μεγάλη πολεμίστρα — τού κάστρου του καί βλέπει τά κ-ράβια που μπαίνουν στίς λιμάνι καί ή θάρρα που δά τόν άνεσθέρει επάνω στή ναυα-ρχίδα γιά νά χαρεστήσθ τού ναύαρχο είνε έτοιμη καί τόν περιμένει στόν άρσανα τού κάστρου.

—Περίεργo—κάνει γιά μία στιγμή στόν ύποσπιστή του—δέν έλέτω ή ση-μαία της Βενετίας... Καί όμως τά κα-ράβια αυτά είνε Χριστιανικά, αφού οι άσπρες σημίες τους έχουν στή μέση σταυρό. Τι καράβια νάνε άρα γε; Πρώ-τη φορά έλέτω τέτοια σημεία.

Οι ναυτικοίς κι' αν έχουν τά καράβια αυτά—άπαντά ο ύποσπιστής—είνε γιά μας καράβια φιλικά, άγνοη-μένα, αφού μάς έσωσαν από τήν κατα-στροφή... Εϊτε Βενετιάνους είνε ο ναύ-αρχος τόν εϊτε Γενoυεζίους εϊτε Έλλη-νες κορσάρους, έγωίμε υποχρέωσι ν' ά-νευθίμε στή ναυαρχίδα γιά νά τούς καλοσωρίσωμε καί νά τούς ευχαριστή-σωμε...

Τήν κουβέντα αυτή τών Ιπποτών άρ-χόντων τού Καστελλορίζου, τήν διακό-ψανε οι κρότοι που κάνανε τά φοντα-ρίσματα των καραβιών. Άγκυρες κι' αλυσίδες.

Άμέσως μέ τά φούντα τών καραβιών ή Δέσποινα διέταξε τούς καπετανούς



Ένα συγκλονιστικό έρωτικό θαλασσι-νό άνάγνωσμα τού κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

της που είχαν γυρίσει στά πλώια των νά ξανακοιτάσουν στή «Σκούλλα», πριν άκόμη τελειώσουν οι φασαρίες τού φονταρισματος. Αυτές ήταν δουλειές τών λoστρόμων.

Οι καπετανέιοι έσπευσαν χαρούμενοι νά συμμορφωθύν μέ ή διαταγή της. Φορέσανε τά καλά των φορέματα, τά βαρύνοντα σαλβάρια των καί τά χρυσο-κεντημένα γιλέκα των, ζώσανε τή μέ-ση των μέ γιγαντάνια καί μέ πιστόλια καί άνεσθίκανε στή «Σκούλλα», όπου τούς έπεριμενε τό γλυκό χαμόγελο της άρχικαπετανίσσας καί ένα ποτήρι γλυ-κού κρασί της Σάμου, που είχε τή δύ-ναμη νά εύφραϊνη τήν ψυχή τού άνδρo-που καί τόν κάνει νά ξεχνά τά θάνατα της ξενητιάς καί της σκληθείας.

—Ξέρετε γιάτί σάς ξανακάλεσα στή «Σκούλλα»; κάνει ή Δέσποινα στούς κα-πετανέιους. Θέλω νά είσαστε παρών τήν ώρα που θα συζητήσω μέ τούς άρχον-τες τού Καστελλορίζου. Τι λέτε σεις; Θα δεχθύν τούς όρους μας;

—Αν δέν τούς δεχθύν μέ τό καλό, θα τούς δεχθύν διά της βίας. Άπαντά άμέσως καί αδίστακτα ο Μανέτας.

Οι άλλοι καπετανέιοι έκαισαν νεύματα πώς έπιδoκίμαζoυν αυτά που λέει ο συ-νάδελφος τών.

—Κι' εγώ είμαι αυτής της γνώμης. Άλλά πιστεύω πώς τούτοι εδώ δέν τρελλαθήκανε. Έκτος αν έχουν αντίθε-τες όψεις από ή Βενετία. Άπαντά ή Δέσποινα. Καί ξαναλέει:

—Ας είνε, αυτό θα τό ίδoυμε σέ λί-γο, γιάτι έλέτω μία μεγάλη θάρρα νά έρχεται επάνω στή «Σκούλλα» από τό Καστρο. Σίγyυρα είνε μέσα ο κυ-βερνήτης τού νησιού.

—Αυτός είνε... προσθέτει ο Μανέτας, πού μέ τό καλά του έζoνιγχε ή μεγάλη θάρρα τού Ντε Λαρνιά.

Υποδότησε τους σεις καί κρα-τήστε τους λίγη ώρα ίσως νά έτοιμα-σώ. Μη τού ελπίση πώς άρχηγός τών Έλλήνων κορσάρων είνε γυναικά. Κά-νει ή Δέσποινα καί κατέβηκε στήν καμ-πίνα της γιά νά έτοιμασθ. Ήθελε νά καταπλήξη τόν κυβερνήτη τού Καστελ-λορίζου από πάσης άποψέως. Καί ως άρχικουρσάρος καί ως γυναικά!

Σέ λίγα λεπτά ή μεγάλη θάρρα τού Καστρού έπλεούριζε στή «Σκούλλα». Ή-ταν μέρες ο κυβερνήτης τού νησιού, Ιπ-ότης Ντε Λαρνιάς καί δύο από τούς άξιωματικούς του. Φορούσαν όλοι τίς μεγάλες τους στολές καί τά παρoσμά τους.

Η σκάλα της «Σκούλλας», πού ήταν από χοντρό σχοινί, κρεμάσθηκε στή δε-ξιά πλευρά της καί όχι μέ μεγάλη ελ-κoλία άνέσθικαν στήν κουβέρτα ο Ιπo-τάς. Ο λoστρόμος της «Σκούλλας» τούς υποδέχθηκε καί τούς ώδηγήσε στή πλώρη, πού ήταν οι καπετανέιοι. Ο Ιπ-οτάς Ντε Λαρνιάς.

Από τη ζωή της έσχίσε Έκδρομές παραθεριστών.

πας θήματα, πρós τόν Ντε Λαρνιάς καί δίνοντάς του τό χέρι τών έρωτά:

—Είθε!.....

Ο γυναιός Ιπότης συνήλθεν από τήν έκσταση πού τόν κατείχε, έπροχώρησε δυό θήματα υπεκάθη μέ χέρι καί παίρ-νοντας τό λεπτό χέρι της άτρόμητης άρ-χικαπετανίσσας τό έθαλε εύλαδικά στά χείλη του.

Μεθ' ο άρχίζει... —Κυρία μου, όνομάζομαι κόμης Ρο-βέρτος Ντε Λαρνιάς, Ιπότης τού πά-μγατος τών Ιωαννίνων, κυβερνήτης τού Καστελλορίζου, πιστός φίλος καί σήμ-μοχος της Γαληνοτάτης Έννετικής Δη-μοκρατίας, τήν όποιαν συγχάρω διότι έχει εϊς τήν υπηρεσίαν τού στόλου της ανδρείους μηχανάς, όπως είνε τά παλ-ληκάρια τών πλοίων σου καί καπετα-νέους όπως είνε οι καπετανέιοι σου καί πρo πάντος άρχηγούς τoσoν γενναίους αλλά καί τoσoν γοητευτικούς όπως εϊ-σες σεις κυρία μου. Πρo όλίγου έθαύ-μασα τήν άνδρείαν σας, τώρα θαυμά-ζω τήν γοητείαν σας. Επiτρέψατε σέ έναν γηραιόν Ιπότην νά καταθέσθ στά πόδια σας τό έφόρ του καί τόν θαυμα-σμέν του.

Ο γηραιός Ιπότης δέν μoυρoυσε νά ξεχάσθ πώς είνε Γάλλος, λoτρη τού ά-ριού καί θαυμαστής της άνδρείας. Η Δέσποινα έγοητευθήκε από τά όρνια λόγια τού Ντε Λαρνιάς, αλλά δέν μπό-ρεσε νά συγκρατήσθ τό θυμό της άμα-ντ ήκουσε νά όμιλή γιά τούς μισητούς Βενετιάνους καί τό έίπε:

—Καίρω πολύ, κύριε Ιπoτάς γιά τά γνωριμία σου. Ονομάζομαι Δέσποινα, είμαι άρχηγός της κορσάρικης αυτής μοίρας. Έχω υπό τάς διαταγάς μου κα-πετανέιους άτρόμητους καί άφοσιωμέ-νους καί μίον άσπονδοί της Βενετίας καί τούς Βενετιάνους γιάτι είνε άνθρωποι που δέν έχουν ιδέαν από λόγο τιμής.

Ύστερα μίω τούς Άλγερινούς κορ-σάρους που κάνουν τόσο κακό στίς χρι-στιανισσών. Γι' αυτό κυνηγώ Βενετιάν-ους καί Άλγερινούς. Θα τούς κυτώ όπου τούς θρίοκοι στή πλώρη μου. Εϊδες πού όδoυμ πάς παύσoν καί παλληκα-ρία μου, καί μπορεί νά καταλάβης τί άξίζει ο στόλος μου.

—Ναί, ναί! Άξίζει πολύ. Σας έθαύ-μασα. Χωρίς έσας τό νησί μας αυτή ή στιγμή θάταν καταστρεμμένο. Τούς Βενετιάνους τούς μισώ κι' εγώ. Μά είμαι καί άνάγκη φίλος των καί δέν έχω δύναμει νά αντίσταθ στούς στόλους των.

Τις δυνάμεις αυτές τίς έχω εγώ. Θέλω, νά γίνoυμε σύμμοχοι. Δέν θέλω παρά νά ληψώ τού νησιού σου. Έσύ δάχνη τήν προστασία μου.

—Διάβολε. Κάνει χαρούμενος ο Ντε Λαρνιάς. Πρώτη φορά άκούω μία τό-σο παλληκαριστή γλώσσα. Δέχομαι ή σύμμοχοι καί μού προτείνεις...

Καί οι δυό άρχηγοί έσφίξαν ο ένας τό χέρι τού άλλου.

Πέντε λεπτά κατόπιν, αφού ο Ντε Λαρ-νιάς καί οι άξιωματικοί τού θήγαν στή στεριά, οι όμοιοις κήρυκες γύριζε τούς στενούς δρομικούς τού Καστελ-λορίζου καί αφού μέ τά «έμμενo» του έπάρησε κόσμο, όποτε προσετασάν από θ-λους τούς έθρόνους. Άρχηγός των καραβιών αυτών είνε ή πενταμόρη Δέ-σποινα, ή κόρη τού κοσμοέξοκoυμένου κορσάρου καπετάν Μάρκου πού τόν

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΥ ΟΤΑΝ ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ ΠΕΙΝΟΥΝ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΤΖΩΝ ΣΜΙΘ

Ο Κιντ Μπιντ, ο μαύρος άποικος, που είχε φύγει από το χωριό του με όλους τους δικούς του και είχε προχωρήσει βαθιά μέσα στην αφρικανική ζούγκλα για ναυτική καινούργια γη για όργωμα και σπορά, είχε εγκατασταθεί εδώ και έξη χρόνια σ' ένα μεγάλο νησί ενός τεραστίου ποταμού που κυλούσε τα νερά του ήσυχια μέσα σε ολόκληρες όχθες και ήταν γεμάτο κροκοδείλους. Η γη ήταν εύφορη και του έδινε καρπό τρεις και τέσσερες φορές το χρόνο. Στο κατάκαλο καιρό έκοβε με τους υιούς του στα μπουρούς περισσότερα μεγάλα δένδρα του δάσους που σκέπαζε όλο σχεδόν το νησί και κέρδιζε νέες εκτάσεις για την καλλιέργεια του άραβόριτου.



Όταν μία περιοχή έπαινε να του δίνει στην αρχή έπιγαίνει μακρύτερα. "Όλο το νησί ήταν δικό του. Η ζωή κυλούσε για την πατριάρχη αυτή οι χωρύτεροι των μαύρων ήμερη και χωρύτεροι, όπως στους εύτυχους χρόνους, για τους οποίους μας μιλάει η Βίβλος.

Τον έκοψε χιόνι όμως την άτυχία αυτή ήρθε να την ταραχή μιά συμφορά. Ένα πρωί οι άνθρωποι βρήκαν καταστραμμένους τους άγρούς των. Έπιδρομείς είχαν περάσει και είχαν τασκίσει και ξεριζώσει τα καλαμπόκια. Σχεδόν κανένα δεν είχε μείνει όρθιο, γύρω στα σήματα. Πιο μακριά όμως τα χωράφια ήταν ακόμη άθικτα. Τη νύχτα ο Κιντ Μπιντ και όλα τα μεγάλα παιδιά του άποικιστήκαν με τα τόξα τους, τα βέλη και τα ακόντια και πήγαν να στήσουν καρτέρι στους καρπούς όπου τα καλαμπόκια ήταν ακόμη νερά. Με τα χαράματα είδαν μία στρατιά από μικρές μαϊμούδες που είχαν βγεί από το δάσος γύρω να περτί μεσα στα καλαμπόκια και να τ' άφαιζή. Οι πιθήκοι σαν αληθινά δαίμονες και με άφάνταστη γοργότητα έκοβαν, έτσακίζαν, έξεριζούσαν τα φύλλα, γέμιζαν τα στόμα τους κίτρινους κόκκους και ότι δεν πρόφταναν να φάνε το πετούσαν και το σκόρπιζαν χάρω σαν να χαιρόνταν για την καταστροφή. Όταν οι άνθρωποι άωρησαν με φωνές έναντίον τους και έριξαν κάμποσα βέλη και ακόντια οι πιθήκοι με φωνές, στριγγιλίες και πηδήματα έ-

βαιο συναισθήμα της άριθμητικής ύπεροχής τους. Οι άνθρωποι έπολέμησαν, χωρίς όμως να κατορθώσουν τίποτε. Οι πιθήκοι, σαν αληθινοί βάνδαλοι, έφευγαν από το άκρον των κάμπων για να τασκίσουν και να ξε-

θύνουν τους ελγαν φύγει άπετελείωσαν την λεηλασία και την καταστροφή των άγρών. Όταν ήρθε έπειτα το κρύο και οι βροχές, οι πιθήκοι ήδραν, για να τραπεύουν, έντομα και φυλλίες πολυών, από τις όποιες έκλεβαν τα αυγά αλλά και τα μικρά και τα μεγάλα πουλιά. Έκτός αυτού, όλα τα δένδρα είχαν τρυφερά βλαστάρια και φύλλα και στην όψη του ποταμού έπιπταν ασπύγγαρια και άλλα υδρόβια μικρά ζώα. Οι κροκοδείλοι παράμευαν τους πιθήκους, οι όποιοι όμως ήσαν πιο έξυπνοι και σχεδόν κανέναν δεν έπεσε στα δόντια τους. Έπειτα όμως ήρθε η έποχή της ήσρασίας. Δεν ύπήρχαν πιά καλλιερημένες εκτάσεις, δεν ύπήρχαν πιά καλαμπόκια και οι μαϊμούδες άρχισαν να πεινούν.

Ένα πρωί μαζεύτηκαν όλες κοντά στην όχθη, σ' ένα μικρό κόλπο πάνω στα δένδρα και στους βράχους και περίμεναν τη διαταγή του άρχηγού των. Οι κροκοδείλοι που είδαν και μάλιστα την άποψη τους γοργά και άντελήφθηκαν, ότι έπρόκειτο όλα αυτά τα ζώα να περάσουν το ποτάμι, έμαρτάζονταν κατά έκτακταδες και έπεριζούσαν. Οι πιθήκοι όμως άπέδειξαν και πάλι την μεγάλη τους νοημοσύνη. Με μιάς ο άρχηγός της όρδης, σηκώθηκε με μιά στριγγιλία και άρχισε να τρέχει κοντά στην όχθη προς μιάν άκρη, που σ' άπόστασι ενός χιλιομέτρου περίπου, ύπαιταν βαθιά μες στο νερό και πλησίαζε πολύ την άντιπερ όχθη. Όλοι οι πιθήκοι άκόλουθίσαν με άφάνταστη γοργότητα τον άρχηγό τους και όταν έφθασαν στο άκρωτήριο, έπεσαν στον νερό. Και κολλυμ πώντας και πηδώντας, με φωνές έφθασαν στην άπέναντι έρημ πριν ή οι κροκοδείλοι, που είχαν μαζεφτεί όλο στο μικρό κόλπο, προφθάσουν να φθάσουν εκεί.

Έπειτα από λίγες μέρες όμως ο Κιντ Μπιντ και οι δικοί του, που είχαν καλλιερήσει νέους άγρούς, σ' άρκετά μεγάλη άπόστασι από το νησί, είδαν τους πρώτους πιθήκους να έμφανίζονται μέσα στα καλαμπόκια. Κι' άναγκάστηκαν πάλι τότε να πάρουν τα όπλα για να ύπερασπιστούν τη ζωή τους.

Ό Κιντ Μπιντ είδε ότι οι πιθήκοι εις το μέλλον θα κατεδίκαν και αστών και τους δικούς του, να πεθάνουν της πείνας. Έμαρτάζε ένα πρωί τα ύπεριχοντά του σε μιά μεγάλη σχεδιά, έδαλε τους υιούς του να διώχνουν τους κροκοδείλους κυπώντας το νερό με μεγάλα έβλα και έγκατέλειπε το νησί. Οι πιθήκοι έμειναν κύριοι του πεδίου και όταν άντελήφθηκαν, ότι οι

σκότωσαν με μαμπεσιά οι Βενετσάνοι. Ο άρχοντας του Κατελλορίζου, ύππότης Ντέ Λαρινιά, έκαμε συμμάχια με την άτρόμητη άρχικατεπάνισσα και το άπόγευμα σαν δά κοντεύει να δασυέψη ο ήλιος, ή πεντάμηνη Δέσποινα θα έβγεί με τους καπακάνους της στο νησί μας για να κάμη έλίζιτα του άρχοντός μας στο παλάτι του. Μαζεύτητε όλοι στο κάστρο για να την ίδιγες.

Οι κάτοικοι του Κατελλορίζου που άκουσαν με συγκίνηση την ανέλπιστη αυτή πληροφορία, δεν περίμεναν ναλγή ή όρισιμη ώρα. Άμέσως άρχισαν να τρέχουν στο Κάστρο, να πιάσουν από τώρα θέσι για να ύπορέσουν να ύβουν από κοντά την ύμορφη άρχικατεπάνισσα που έσωσε από τη σκλαδιά τα παιδιά και τις γυναίκες του νησιού.

Αυτά γινόντουσαν έξω στη στεριά. Μέσα στο λιμάνι άλλο πατήγυρι. Όσες άβάρες και δάκα μικροκάκια ύπήρχαν φορτωμένα κόσμο περικυκλώσαν τη «Σκύλλα» και με φωνές και ζητωκραυγές παρακαλούσαν την άρχικατεπάνισσα να έβγεί στη κουβέρτα να την ύδουν. Μια καμμία από τις φωνές αυτές δεν έφθανε σ' αυτιά της Δέσποινας. Η ώραία κόρη του κατεπάν Μάρκου έμα φώνανε οι έξενι από τη «Σκύλλα» κατέβηκε στη κάμαρά της και πλημμυρισμένη από χαρά και από συγκίνηση φίλοσε την εικόνα της Παναγίας που την έδόθησε να νικήση τους θαρδάρους, παρακαλώντας της όπως την βοηθήσει να κερδίση άλλη μία τέτοια νίκη, όταν συναντηθή με τοίξ, μιστοίξ Βενετσάνους, τους δολοφόνους του άμοιρου πατέρα της.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το προσέχεις.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ Ο «ΗΛΙΟΣ» ΤΟΥ ΝΕΓΡΟΥ

Το ύ Γάλλου λογοτέχνη Π. ΑΡΕΝ

Έκείνο το πρωί ο ήλιος δεν είχε βγει καθόλου, ούτε κατά την προηγουμένη, ούτε και καμιάν άλλη από τις θλιβερές τελεταμένες ημέρες του πολεμου. Ο συνηθισμένος οράσμος συκαγινόντα τους λαοπαιδόμενους δράκους του Παρισιού. Η Σκυλιάνας πλουτισμένος από τις τελεταμένες νεροποντές κυλούσε μοναχάμενος τα θολά νερά του, παρέρρετο, έτι εύρισκε στο δρόμο, και κάποτε ξεπερνούσε τα χαμηλά πεζούλια της προκουμαίας και με τα πονύχια κύματα που έβρεχε τη προθήκη των καταστημάτων που είνε άραδισαμένα σ' όλο το μήκος του.

Ούτε ψυχή στην προκουμαία, έκτός από ένα νέγρον. Ένα νέγρον που στεκότανε ακίνητος μπροστά σε μιά προθήκη έγός άνθοπωλείου όπου έκτίθενται διάφορα φυτά που προερχόνταν από τις τροπικές χώρες, με τα αχμάρια φύλλα τους και την αλλόκοτη πρσιανάδα που έρχεται σ' αντίθεσι με την γύρω φύση.

Με τα άθάνα μάτια του, όπου ή έξορία είχε άποτυπώσει κάθε θλίψη, ο καλός μαύρος γερωντάκος, τρεμουλιάζοντας νόμισε ότι έβλεπε ζωντανάμενες τις πονύχτες φοινίκες της δασης, όπου για πρώτη φορά είδε το φώς, και την άπέραντη άμμουδιά της έρήμου, που τελειώνει σε μιά λευκή γραμμή στον γαλλόζο όρίζοντα.

Μεμνε ώρα πολλή ο καλός Άφρικα νέος γερωντάκος θαμιάζοντας. Κι' ύστερα προχώρησε πάρα πέρα μπροστά

σ' ένα άλλο μαγαζάκι, όπου ήταν έκτη βγει καθόλου, ούτε κατά την προηγουμένη, ούτε και καμιάν άλλη από τις θλιβερές τελεταμένες ημέρες του πολεμου. Ο συνηθισμένος οράσμος συκαγινόντα τους λαοπαιδόμενους δράκους του Παρισιού. Η Σκυλιάνας πλουτισμένος από τις τελεταμένες νεροποντές κυλούσε μοναχάμενος τα θολά νερά του, παρέρρετο, έτι εύρισκε στο δρόμο, και κάποτε ξεπερνούσε τα χαμηλά πεζούλια της προκουμαίας και με τα πονύχια κύματα που έβρεχε τη προθήκη των καταστημάτων που είνε άραδισαμένα σ' όλο το μήκος του.

Ούτε ψυχή στην προκουμαία, έκτός από ένα νέγρον. Ένα νέγρον που στεκότανε ακίνητος μπροστά σε μιά προθήκη έγός άνθοπωλείου όπου έκτίθενται διάφορα φυτά που προερχόνταν από τις τροπικές χώρες, με τα αχμάρια φύλλα τους και την αλλόκοτη πρσιανάδα που έρχεται σ' αντίθεσι με την γύρω φύση.

Με τα άθάνα μάτια του, όπου ή έξορία είχε άποτυπώσει κάθε θλίψη, ο καλός μαύρος γερωντάκος, τρεμουλιάζοντας νόμισε ότι έβλεπε ζωντανάμενες τις πονύχτες φοινίκες της δασης, όπου για πρώτη φορά είδε το φώς, και την άπέραντη άμμουδιά της έρήμου, που τελειώνει σε μιά λευκή γραμμή στον γαλλόζο όρίζοντα.

Μεμνε ώρα πολλή ο καλός Άφρικα νέος γερωντάκος θαμιάζοντας. Κι' ύστερα προχώρησε πάρα πέρα μπροστά

τίζουν το μισοσκόταδο των δωματίων! "Ηλιος για Παπαγάλους! "Ισως άκόμη να τον παλουν και σε μπουκαλιά... Γιά δες τους τούς θάλιους πώς φαίνονται ύγιεις, σκεπτότανε ο άφελής νέγρος!... Άλλά αυτό που είνε τόσο χρήσιμο για τους παπαγάλους θα μπορούσε ίσως να χρησιμεύση και στους νέγρους!... Κι' εύτυχιμένος για την άνακαλύψι του, άφου σκάλασε τις στέπες του, ο νέγρος ελόηλε στο κατάστημα.

—"Ήγιο παπαγάς, παρακαλώ μαντάμ, πέντε τεκάες ήγιο, για το πτωχό νέγο... Ψιθύρισε στην έμπορο ή όποια χωρίς να καταλάβη τι ήλπιζε ο μαύρος αυτός, το γέμισε μια σακκούλα με κάτι λαμπερούς μαύρους σπόρους.

Ο νέγρος, όταν βγήκε από το κατάστημα είχε ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του μια άλλοκοτη χαρά. Είχε σχεδόν ζεσταθή, όσο αισθανότανε μέσα στο χέρι του το γκρίζο χαρτί που περιείχε τον «ήλιο» του!

Εκείνη τη στιγμή άκριβός, τα σύννεφα είχαν ξεδιολύσει λιγάκι και μιά άκτινα ήλιου φώτισε τον λαοπατρινό δρόμο.

Και μένα, μολέψε το θάρρος να γνωρίσω στον γερωντάκο νέγρο ότι αυτό που άγόρασε είναι ήλιο ήτο ήλιος, θά το καταλάβατε ίσως, μερικά γρηματά σπόρον ήλιο - τροπιού, φυτό, που το λαός άρέσει να όνομάξη ήλιο και που ή γρηούλης συνηθίζουν να δίδουν για ττροφή στους παπαγάλους των.

ΠΩΛ ΑΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:

'Ετησία... .. Δρχ. 200

'Εξαμηνος... .. » 100

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:

'Ετησία... .. Δίρ. 1

'Εξαμηνος... .. » 1/2

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Τραπεζών και Κινηματογράφων κατά στίχον Δραχ. 15

Έμπορικα άγγέλαια Δρ. 12

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ Κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΛΑΜΙΑΣ Η ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΗΣ 4^{ΗΣ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ο ύπουργός του Τόπου και Τουρισμού κ. Θ. Νικολούδης, ήλθε εις άρ' εθείας έπαφην με τον Λαόν κατά τους τελεταμένους μίνας και όμιλησεν εις πολλά κέντρα των Αθηνών και των επαρχιών, εις του έργου της Κυβερνήσεως. Πρό ήμερον ο κ. Νικολούδης, εν μέσω ένδοξουδών εοδηλώσεων, τον Λαμίων, εις την πόλιν των οποίων με τέδη, έξεφώνον τον κάτωθι δημοσημαίνον λόγον, τον όποιον δημοσιεύομεν ως έχει:

«Λαμβάνομαι ιδιαιτέρως εύνητης διότι με τα την ιστορίαν νύκτα της 4ης Αύγουστου είμαι ο πρώτος ύπουργός, ο όποιος εύδοξίαν εις ύπερσυσταλιν περιδείαν ανά τάς λουρατόληξ του Νομού σας, έπισέπτοιμα την ύπερρήσαν πόλιν της Λαμίας.

«Η ύποδοξη την όποιαν μου έπεφυλάξατε, με γεμίζει συγκίνηση, διότι γνωρίζω ότι κυρίως, ήλθετε ν' άνοώσετε από μένα, ότι ο Ιωάννης Μεταξάς σάς σκεπτεται σάς άγαπά και εργάζεται δια τον Νομό σας, όπως και δι' όλόκληρον την Ελλάδα, νυχθή μερόν.

«Ο κ. πρόεδρος της Κυβερνήσεως με έπεφώτισε να σάς πώ, ότι θα σας έπιοκεφθή προσοχή... Βεβαίως μες τον τρομακτικό όγκον της εργασίας του άνθρώπου, ο όποιος άνέλαβε να σκεπασθή ένα σύγγραον, στεγόν Κράτος, έπισκέπεται τιμωμιακά και κατά διαστήματα τάς επαρχίας.

Άλλά ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον παράγοντος, του πάσχοντος λαού. Κάτω από την ύπαιθρον μορφήν του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά.

Παραλείπω, βεβαίως, πολλά, αλλά δεν είνε δυνατόν να ελίσθω εις λεπτομερείας του συντελούμένου έργου. Πάντως αυτή είνε περίπου ή εικόνα των δύο Ελλάδων, της προαγνουστανης και της μεταγνουστανης. Εάν συνεχίσει ή προαγνουστανη κατάσταση, θα άπέτελει ύδριν προς την Έλληνικήν Ιστορίαν, προς τάς θυσίας των πολέμων μας, προς την άγωνίαν, την όποιαν διήλθεν ο τόπος επί είκοσιν έτη, προς τάς άρετάς του ελληνικού λαού, προς το μέλλον του Έθνους.

Εύνητός ή κατάσταση έμνηνη μετεβλήθη. Σήμερον ή Ελλάδα είνε ηνωμένη έσπερμωσ, κατοχυρωμένη έξωτερικώς και όρησιν νέκην την άσχυρον και ή άσχυρον, ή συνέγεια, ή εξέλιξι ενός λαού.

Έτσι μέσα από την πολυμερή συμφωνία, την κοινωνική δυστυλίαν, την οικονομικήν μας χρεοκοπίαν, την διαπολιτευτικήν έγκαταλείψιν, την ήθικην παραψιν, την άπολειαν των σκοπών της ζωής μας, άνετέστησαν ή σκέψις και ή ενεργεια της σωτηρίας: Ο Ιωάννης Μεταξάς.

Ευθυμήθηκε τί είμεθα πρό αυτού. Υπήρχε πλέον ή ίδια της Πατρίδος. Όχι! Διότι είνε τα εύχεται και τα πλέον μαρτυρικά στοιχεία της κοινωνίας έθεωρετο ιδέα άναγνουστανη. Έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά.

Εύνητός ή κατάσταση έμνηνη μετεβλήθη. Σήμερον ή Ελλάδα είνε ηνωμένη έσπερμωσ, κατοχυρωμένη έξωτερικώς και όρησιν νέκην την άσχυρον και ή άσχυρον, ή συνέγεια, ή εξέλιξι ενός λαού.

Έτσι μέσα από την πολυμερή συμφωνία, την κοινωνική δυστυλίαν, την οικονομικήν μας χρεοκοπίαν, την διαπολιτευτικήν έγκαταλείψιν, την ήθικην παραψιν, την άπολειαν των σκοπών της ζωής μας, άνετέστησαν ή σκέψις και ή ενεργεια της σωτηρίας: Ο Ιωάννης Μεταξάς.

Ευθυμήθηκε τί είμεθα πρό αυτού. Υπήρχε πλέον ή ίδια της Πατρίδος. Όχι! Διότι είνε τα εύχεται και τα πλέον μαρτυρικά στοιχεία της κοινωνίας έθεωρετο ιδέα άναγνουστανη. Έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά.

Εύνητός ή κατάσταση έμνηνη μετεβλήθη. Σήμερον ή Ελλάδα είνε ηνωμένη έσπερμωσ, κατοχυρωμένη έξωτερικώς και όρησιν νέκην την άσχυρον και ή άσχυρον, ή συνέγεια, ή εξέλιξι ενός λαού.

Έτσι μέσα από την πολυμερή συμφωνία, την κοινωνική δυστυλίαν, την οικονομικήν μας χρεοκοπίαν, την διαπολιτευτικήν έγκαταλείψιν, την ήθικην παραψιν, την άπολειαν των σκοπών της ζωής μας, άνετέστησαν ή σκέψις και ή ενεργεια της σωτηρίας: Ο Ιωάννης Μεταξάς.

Ευθυμήθηκε τί είμεθα πρό αυτού. Υπήρχε πλέον ή ίδια της Πατρίδος. Όχι! Διότι είνε τα εύχεται και τα πλέον μαρτυρικά στοιχεία της κοινωνίας έθεωρετο ιδέα άναγνουστανη. Έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά.

Εύνητός ή κατάσταση έμνηνη μετεβλήθη. Σήμερον ή Ελλάδα είνε ηνωμένη έσπερμωσ, κατοχυρωμένη έξωτερικώς και όρησιν νέκην την άσχυρον και ή άσχυρον, ή συνέγεια, ή εξέλιξι ενός λαού.

Έτσι μέσα από την πολυμερή συμφωνία, την κοινωνική δυστυλίαν, την οικονομικήν μας χρεοκοπίαν, την διαπολιτευτικήν έγκαταλείψιν, την ήθικην παραψιν, την άπολειαν των σκοπών της ζωής μας, άνετέστησαν ή σκέψις και ή ενεργεια της σωτηρίας: Ο Ιωάννης Μεταξάς.

Ευθυμήθηκε τί είμεθα πρό αυτού. Υπήρχε πλέον ή ίδια της Πατρίδος. Όχι! Διότι είνε τα εύχεται και τα πλέον μαρτυρικά στοιχεία της κοινωνίας έθεωρετο ιδέα άναγνουστανη. Έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά.

Εύνητός ή κατάσταση έμνηνη μετεβλήθη. Σήμερον ή Ελλάδα είνε ηνωμένη έσπερμωσ, κατοχυρωμένη έξωτερικώς και όρησιν νέκην την άσχυρον και ή άσχυρον, ή συνέγεια, ή εξέλιξι ενός λαού.

Έτσι μέσα από την πολυμερή συμφωνία, την κοινωνική δυστυλίαν, την οικονομικήν μας χρεοκοπίαν, την διαπολιτευτικήν έγκαταλείψιν, την ήθικην παραψιν, την άπολειαν των σκοπών της ζωής μας, άνετέστησαν ή σκέψις και ή ενεργεια της σωτηρίας: Ο Ιωάννης Μεταξάς.

Ευθυμήθηκε τί είμεθα πρό αυτού. Υπήρχε πλέον ή ίδια της Πατρίδος. Όχι! Διότι είνε τα εύχεται και τα πλέον μαρτυρικά στοιχεία της κοινωνίας έθεωρετο ιδέα άναγνουστανη. Έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά. Ο λαός ή σκέψις που είνε διαρκώς πλησίον του λαού της ύπαρξιν πλησίον γεννιότερα του έργοσύνταξον, έχομεν υγιή οικονομικά.

Εύνητός ή κατάσταση έμνηνη μετεβλήθη. Σήμερον ή Ελλάδα είνε ηνωμένη έσπερμωσ, κατοχυρωμένη έξωτερικώς και όρησιν νέκην την άσχυρον και ή άσχυρον, ή συνέγεια, ή εξέλιξι ενός λαού.

Έτσι μέσα από την πολυμερή συμφωνία, την κοινωνική δυστυλίαν, την οικονομικήν μας χρεοκοπίαν, την διαπολιτευτικήν έγκαταλείψιν, την ήθικην παραψιν, την άπολειαν των σκοπών της ζωής μας, άνετέστησαν ή σκέψις και ή ενεργεια της σωτηρίας: Ο Ιωάννης Μεταξάς.

— Γιατί περπατᾷς ἔτσι, καλὲ μου ἄνθρωπε; Εἶσαι σακάτης;
— Καλὲ ὄχι. Κατὰ λάθος ἔβαλα τὰ παπούτσια μου ανάποδα.

Μαλμαϊζὸν ἀγρυπνεῖ ἡ λάμψις τῆς σπά-
 θης καὶ μιὰ ἡμέρα ἡ Ἐδὲμ θὰ χαθῇ....
 Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Εἰς τὸ ἐπόμενον.

Πρώτα τα μανδηλάκια είχαν σχήμα καρδιάς, ή στρογγυλά, ή ωαίως, ή και τριγωνικά. Δεν είναι γνωστόν δια ποιον λόγον η πολυπλοκότης των σχημάτων έδωσε την Μαρίαν 'Αντουανέτταν, η οποία έζησε από τον δέυτερον ήμισον της, τον Λουδοβίκο τον 12^{ον} να ανακαλύπτει κάποιον νόμον που έπρεπε να κατασκευάζονται μανδηλάκια σε δέκατοιοτον σχήμα. Τα μανδηλάκια ομοίωσαντα χρήςιας έπρεπε, με το νέο διατάγμα να εινε μόνο τετράγωνα.



Η ΧΩΡΑ ΤΟΥ «ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ...

...Πού αγωνίζεται τον σκληρότερον αγώνα

Η Κίνα είναι η χώρα, στην οποία στρέφονται σήμερα με δικαιολογημένο ενδιαφέρον τα ελέμματα της ανθρωπότητας.

Ο ασύμμετρος, άλλ' ιδιαίτερος ο ανταποκριτής και οι φωτορεπόρτερς των μεγάλων εφημερίδων του κόσμου, καθημερινώς μας παρουσιάζουν και νέες εικόνες φρίκης που εκτυλίσσονται με κινηματογραφική ταχύτητα στις άγριες εκτάσεις του Ουράνιου Κράτους, όπως λέγεται η Κίνα. Είναι λοιπόν απόλυτος επικυριός να μάθουμε, έστω και περιληπτικά, ποιά είναι η ζωή στην άπειρη αυτή χώρα, που οι κάτοικοί της αγωνίζονται χυόντας ποταμούς αίματος, δια να αποφύγουν την υποδούλωση τους.

Η έκταση της Κίνας φθάνει τα 7% εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα είναι δηλαδή η δεύτερη κατ'έκταση χώρα του κόσμου μετά τη Βρετανική Αυτοκρατορία, δέ πενήντα πέντε της 434 εκατομμύρια βιβλικά περίπου το ένα πέμπτον του όλου πληθυσμού της γης. Ο πληθυσμός αυτός της Κίνας είναι ομοιογενής και ελαχίστη αναλογία με τον πληθυσμό της ξένης διαμέσου εκεί. Αυτό είναι 235.000 Ιάπωνες, 14.000 Άγγλοι, 3.500 Αμερικανοί και 74.009 Ρώσοι και όλοι οι Έλληνες—στη Σαγκάη μόνον ζουν πενήντα οικογένειες, καλώς αποκαταστημένες.

Η αρχαιοτάτη ιστορία της Κίνας χάνεται εις τα βάθη των αιώνων. Ο Αυτοκράτορας της Κίνας Τσιν-Σι-Χου-ανγκ κατώρθωσε να ενώσει τα διάφορα τμήματα της Κίνας σε μία ενιαία αυτοκρατορία και για να εξασφαλίσει αυτήν από τις επιδρομές των νομαδικών φυλών, έφτιαξε το μέγας «Τσινγκόν» τοίχο, που καταλαμβάνει έκτασι 1500 μιλίων επί ποικίλου εδάφους, δηλαδή υπεράνω όρων, κοιλιάδων και ποταμών. Το κολλοσιαίο αυτό έργο της οικοδομικής τέχνης θεωρείται και σήμερα ένα από τα μεγαλύτερα του κόσμου. Το ύψος του φθάνει τα δέκα μέτρα και σε αρκετά πυκνές αποστάσεις είναι εδωρημένοι με πύργους και προμαχώνες.

Επί μακρότερον αιώνες η Κίνα έμεινε άπορη-ελαστος εις τις ξενικές επιδρομές και οι μόνοι, που κατώρθωσαν να εισδύσουν εις τας άπειράς εκτάσεις του Ουράνιου Κράτους με κίνησην της ζωής των πολλές φορές ήταν οι Ιεραπόστολοι, οι οποίοι μετέβαιναν εκεί δια να κηρύξουν τον χριστιανισμόν.

Οι Κινέζοι επίστευον ότι διέτρεχον τον άνωτερον πολιτισμόν του κόσμου και θεωρούσαν τους Εβραίους διαπράκτες. Η Κίνα όμως δεν κατώρθωσε

μέχρι τέλους να αποφύγει τας ξενικές πιέσεις.

Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι ο δρυϊσμός πλούτος της χώρας είναι αμύθητος, και πάντοτε έπροκάλε την θουλι-

σκαυμένην τα θαυμάσια εκείνα κινέζικα κομποτεχνήματα.

Δεύτερος μεγάλος πλουτοπαραγωγικός κλάδος της χώρας είναι η μεταλλουργία, ιδίως στην Καντώνα, στη Σαγκάη, στο Σου Τσού, που είναι τό-



Ο Κινέζος στρατηγός, έναντιον του οποίου πολεμά η Γαπωνία, ο Τσάγκ και η γυναίκα του, εις μίαν τελευταίαν φωτογραφίαν.

μίας των Ευρωπαίων άποικων της Ασίας και των γειτόνων της των Ιαπωνών. Τα δρυϊκά που περιλείπει το έδαφος της είναι πολλά και πολύτιμα. Λιθόθρακες, σίδηρος, χαλκός, άνθρακας, κασίτερος, μόλυβδος, ψευδάργυρος και άλλωτερον άργυρος και πετρέλαιον. Επίσης η Κίνα παράγει το ήμισυ της παγκοσμίου παραγωγής του αντιμωνίου. Θεωρούμεν περὶ τὸν να αναφέρωμεν τὰς τεραστίους ποσότητας πορσελάνης, από την οποίαν κα-

τα περισσότερον γνωστόν μόνον ως έρατρα του συνεχιζομένου πολέμου.

Το 1911 έγινε μία μεγάλη επανάστασις στην Κίνα, η οποία ήτο αποτέλεσμα των άλλων επαναστάσεων, που είχαν υποστεί η χώρα τσόν α-πό τους Ευρωπαίους δσον και από τους Ιάπωνας. Τσόν οι μὲν δσον και οι δέ, κατά διαφόρους καιρούς, καθ' όλην τη διάρκεια του περασμένου αιώ-νου, έγκατεστάθησαν στις σημαντικώ-

τερες παρολιανές πόλεις της και κατώρθωσαν να της άποσπάσουν δια της έας διάφορα προνόμια.

Η Κίνα, μία Αυτοκρατορία δικινητή και έντελως άπορροσμένη στον Ευρωπαϊκό πολιτισμό δεν κατώρθωσε να άμυνθῃ. Διεξήγαγε πολλούς πολέμους προς τους Άγγλους, Γάλλους, Αμερικανούς και Ιάπωνας, αποτέλεσμα των οποίων ύπηρεσαν Ισάριθμοι άτιμωτικοί συνθήκαι.

Διά της επαναστάσεως του 1911 κατήργηθη το αυτοκρατορικόν πολιτεία και η Κίνα άνεκηρύχθη εις Δημοκρατίαν, νέος δέ άνεμος δημοκρατικός, άρχισε να πνέη εις όλόκληρον το Ουράνιον Κράτος. Την επανάστασιν του 1911 ήκολουθησαν όμως μακροί εμφύλιοι πόλεμοι και μόλις κατά το 1928 προεκρήκθη ένα σύστημα άποσθη-νεται άρσενον από διας τας άντιμαχο-μενάς μερίδας.

Το Κινέζικόν κράτος ήτο μέχρι της τελευταίας Ιαπωνικής επιδρομής διηρημένον εις 21 μεγάλας επαρχίας, η κάθε μία από τις οποίες άντιστοιχεί προς ένα όλόκληρον Ευρωπαϊκόν κράτος, οι δέ διοικείται τους είχαν εδού-τατα δικαιώματα δσον άφορά την διακυβέρνησιν του πληθυσμού των.

Η κοινωνική σταθερότης, η οποία έδωσε την δύναμιν εις την Κίνα να άντισταθῃ εις τσόνους κλονισμούς θσσι ζεται ως επί το πλείστον εις την οικονομικήν παράδοσιν. Σύμφωνα με την θρησκείαν του Κομφουκιού, οι Κινέζοι άνδιεφέροντο πάντοτε μόνον πώς θα αυξάνεται όλονεν ο πληθυσμός της ά-διαφορώντας δια την έλλειψιν των μέ-σων συντηρήσεως.

Η πολυαμία και ο γάμος, εις πολ-λό νεοράν ηλικίας ενδοσσαν πολὺ την έπιδικωμένην αύξησιν του πληθυσμού. Ας σημειώθῃ ότι ο πληθυσμός της Κίνας από το 1910 μέχρι του 1920 ηδύηθη κατά 18 εκατομμύρια άνθρώπων, οι δσους τσόν έμφανισθέντας κατά το δια-στήμα αυτό λιμοίς, οι όποιοι εξαλό-θρεσαν κατά έκκατοντάδας χιλιάδας τούς Κινέζους.

Περισσότερον και από την οικογένει-αν των όμοις οι Κινέζοι άγαπών την πατρίδα των. Έτσι μόνο μπορεί να έ-ξηγηθῇ πώς κατορθώνουν να άντεπε-ξέρχονται έναντιον της Ιαπωνίας, έ-νος κράτους άπολύτως συγχρονισμέ-νου και ισχυρός συγκρητιζομένου ενώ αυτοί δεν ήσαν μέχρι πρό τινος παρά συρφετός, όστις έξῃς εις την άμείβε-αν και την αβελότητα επί αιώνων όλο-κλήρου και ο όποιος μέχρι πρό τινος δεν είχε καν σσση συνείδησιν των δικαιοματίων του επί της γης.

ΖΩΡΩ ΑΛΜΑΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΝΤΕ ΒΑΛΟΥΑ

ΜΙΑ ΖΩΗ ΓΙΟΜΑΤΗ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ

Η Μαργαρίτα Ντέ Βαλουά — η παρμαμένη σύζυγος του Άνδρ Ντέ Ναβάρ, — έκπροσωπεί ίσως περισσότερον παντός άλλου προσώπου το μεγαλειον και το μυστήριον ώριμένης περιόδου της γαλλικής ιστορίας. Ητο κόρη της Αικατερίνης των Μεδίκων, αλλά φαίνεται ότι είχε κληρονομήσει την ιδιοσυγκρασία των προγόνων της, των άνοικτοκαρβων βασιλέων του οίκου Βαλουά. Ο σύζυγος της, βασι-λεως Άνδρ Ντέ Ναβάρ, του ίδιου τύ-που με αυτήν, δεν κατώρθωσε να έ-ρωτευθῇ ποτέ μαζί της.

Η Μαργαρίτα και ο Άνδρ συνεζεύ-χθησαν δια πολιτικούς λόγους και συ-νεφώνησαν να διελθόν την ζωή των ως ξένοι ο ένας προς τον άλλον από της πρώτης νυκτός του γάμου των. Κατόπιν πολλών φιλονικιών και μη-χανογραφιών, έχώρισαν νομίμως τον Πολύλο Ιστορικός πνυαί, μεταδόν των οποίων και μία γερογρόφορος περιγρα-φή του θανάτου της που εδρσκονται εις την Έθνηκην Γαλλικήν Βιβλιοθήκην, λεγόν, ότι η Μαργαρίτα έτάφη εις τον Μητροπολιτικόν ναόν της άρχαίας πό-λεως Λεσκαρ, πλησίον των Πυρηνίων.

Άλλα Ιστορικά πηγή λέγει, ότι έτάφη εις Παρισίους, αλλά δεν όρίζει τον τό-πον της ταφής. Η Λεσκαρ είναι άρχαία πόλις της επαρχίας Μπρέν, η οποία ή-το η ιδιαίτερη πατρίς του Άνδρ Ντέ Ναβάρ. Κατά τον Μεσαίωνα ήτο σπου-δαία πόλις, αλλά έφυγε να εινε κέν-τρον των θρησκευτικόν πολέμων του 16ου και 17ου αιώνας. Ηγέρθη τότε και ο Μητροπολιτικός ναός της έγυ-μνήσας έξ όλων των μνημείων και κο-σμημάτων.

Η Μαργαρίτα Ντέ Βαλουά, ήτο ά-πολύον όργανον εις τας φοβεράς μηχανογραφίας της μητρος της Αικατερί-νης των Μεδίκων. Άλλά η ιστορία την έχει κοκομεταχειρισθῇ. Άναφέρεται ύπό των βιογράφων της, ότι έφερε μα-ζί της ένα δηλητηριασμένο έγχειρίδι-ον, το όποιον έ χρησιμοεμεν αναλόγως των περιστάσεων. Άπόγονος του οί-κου των Μεδίκων της Φλωρεντίας, εις έποχην κατά την όποια η τέχνη της δηλητηριάσεως, εδρσκονται εις τον κο-λοφών της, η Αικατερίνη —λέγον— δεν ήτο δυνατόν να παρεκκλίνῃ της παραδόσεως της.

Μία έξ των ύψηλότερων φιλοδοξιών της ήτο να εξασφαλίση τον Άνδρ Ντέ Ναβάρ, εδρδελφον του Βασιλέως της Γαλλίας, άλλ' η καλή του τύχη πάντο-τε τον έβροθίθη να διαφεύγῃ τον θάνα-τον. Μεταδ άλλων λέγεται, ότι η Αι-κατερίνη προετοίμασε ένα βιβλίον έ-ποτισμένο εις φοβερόν δηλητήριο και εκώληροπολλά φύλλα έλαφράς τδ έ-νε με το έλα. Το βιβλίον έπρωμα-τεύετο δια το κνήγην, δια το όποιον ο Άνδρ ενδιεφερότο ιδιαίτερός.

Κατά τινος, η γνράσι Βασίλισσα Αικατερίνη άπέστειλε την κόρην της Μαργαρίτα, όπως δώση το βιβλίον εις τον σύζυγον της Άνδρ Ντέ Ναβάρ, ο όποιος διέμενε τότε εις το Λουβρόν. Κατ' άλλους, η Αικατερίνη έστειλε το βιβλίον δια του μικρότερου υιού της, ο όποιος μετείχε της συνωμοσίας και έπεζήτη τον θάνατον του Άνδρ.

Είτε έτσι, είτε άλλως, το βιβλίον άφῃθη επί της τροπέξης του καταδικα-σθέντος έν άνοιός του, εις τον δια δη-

λητηριάσεως θάνατον. Προτού όμως να έλθῃ ο Άνδρ, μετέδῃ προς έπίσκε-ψιν αυτού—συνεγίζει ένας των βιογρά-φων της — ο μεγαλύτερος υιός της Βα-σιλίσσης Αικατερίνης, Κάρολος Θ', ο όποιος ήρχιζε να ξεφυλλίζει, ροφών-τας σιγα —σιγα το δηλητήριο, το ό-ποιον προορίζετο δια τον Άνδρ. Έν-τός όλίγου ο βασιλεύς ήρχισε να αι-σθάνεται πόνο, έβρεχε τότε τον πι-στόν του σκύλλον να γλύψῃ το βι-βλίον, το δέ ζών άμέσως κούλουρά-στηκε και άπέθανε επί τόπου. Τότε ο Κάρολος ήνθόσε, ότι έπρόκειτο περί δηλητηρίου και εκώλεσε άμέσως τον καθηγητήν Ρενέ, πεπειραμένον δηλητη-ριαστήν εκ Φλωρεντίας, τον όποιον η Αικατερίνη εκρέτει εις τας άνάκτορας, ίνα την βοηθῇ εις τας σσχές της. Ο Άλέξανδρος Δουμς περιγράφει το έ-πεισόδιον ως έξης:

—«ΑΙ έπεν ο Βασιλεύς ώφρύν, το βιβλίον ήτο δηλητηριασμένο! Νά πά-ρη ο διάβολος! Έπιασα όλες τις σε-λίδες με δάκτυλά μου και σε κάθε μία σελίδα έβαζα το δάκτυλό μου στο στόμα μου για να το βρέξω. Αύτες οι λιποθυμίες, αυτές οι πόνοι, αυτές οι έ-μετοι! Είμαι πεθαμένος!»

» Έμεινε επί στιγμὴν άκίνητος ύπό το βάρος αυτής της τρομαρής ιδέας. Τότε, έγερεθείς μετά βρογμίων γογγυ-σμών, έτρεξε προς την πόρτα και έ-φώναξε:

—«Τρέξτε να φέρετε άμέσως έδώ τον καθηγητήν Ρενέ».

» Όταν ο Ρενέ έφθασε, ο Βασιλεύς είπε:

—«Άκουσε με με προσοχή, Ρενέ. Σὺ έδηλητηριάσεσ την Βασίλισσα του Να-βάρ δια γεροκτόνιον. Σὺ έδηλητηρία-σεσ τον πρίγκιπα Ντέ Προσάν δια το κα-κντόν μίας λάμπας. Σὺ έδοκίμασεσ να δηλητηριάσεσ τον Ντέ Κοντέ με έ-να μωρομένο μύλο, Ρενέ, θ' άποσπά-σω τας σάρκας σου εκ των δστων σου με πυρακτωμένας πυράγρας, άν δεν μου ής σε ποιν άνήκει αυτό το βι-βλίον.

» Ο Φλωρεντίνος κατάλαβε, ότι δεν έπρεπε να παύῃ με την όργη του Κα-ρόλου και τον ήρώτησε:

—«Και άν έπω την αλήθειαν, ποίος θα μου έγλυψῇ, ότι δεν δέ βασιαν-σθώ σκληρότερον παρά άν σωπάρω».

—«Εγώ, άπήντησε ο Κάρολος, εί-σοι, άρχων».

—«Μου δίδεις τον λόγον της τιμής σου, άρχων».

—«Λόγω τιμής, σοὺ λέγω, ότι η ζωή σου δεν θα πάθῃ τίποτε».

—Τότε, λοιπόν, το βιβλίον αυτό άνή-κει εις έμέ».

—«Είς σε; άπήντησε ο Κάρολος εκ-πληκτός».

—Ναι, εις έμέ. Η μητέρα σας τδ έ-πῃρε εκ της οικίας μου.

—«Η μητέρα μου, άνέκραξεν ο Κά-ρολος».

—«Ναι!

—«Και με ποιν σκοπόν;»

—«Μέ τον σκοπόν, νομίζω, να το στεί-λῃ προς τον Άνδρ του Ναβάρ, όστις είχεχρησιμῇ το βιβλίον αυτό δια να εύ-ρίνη τας γνώσεις του περί κνήγιου».

—«ΑΙ έπεν ο Κάρολος, πῶρα έ-νωδ. Το βιβλίον αυτό πράγματι ήτο εις το δωματίον του Άνδρ. Υπάρχει πεπεισμένοι και ύποτάσσομαι εις αυ-τό».

» Καί συγχρόνως καταληφθείς από ζήρον και σφοδρόν ήγχα, συνοδευόμε-νον ύπό φοβερόν πόνοιν εις το στομά-χι, έπρόφερε δύο ή τρεις πνιγμένους γογγυσμούς και έπεσε εις το κάθισμά του νεκρός».

Έν τούτοις η Μαργαρίτα, με δλα που της καταμαρτυροῦν οι χρονιγρά-φοι της δεν φαίνεται να ήτο σκληρό-καρδος δσον ήτο η μητέρα της. Σώ-ζεται μία ώρασι Ιστορία περί του πῶς αυτή έώσσεεν ένα πληγωμένον άνθρω-πον, ο όποιος είχε καταφύγει εις το δωματίον του ύπνου της κατά την σφα-γήν του Άνίου Βαρθολομαίου. Άλλες σσση θέσι της Βασίλισσης ασφαλώς έα έθανάτωναν τον άνθρωπον, όστις θα τολμώσε να εισέλθῃ εις το δωμα-τίον. Άλλ' άς ακούσουμε την Μαργαρίτα που η ίδια περιγράφει το έπει-σόδιον αυτό εις τα άπομνημονεύματά της, με την προσθήκην, ότι άφου έ-σωσε την ζωήν του πληγωμένου άν-θρώπου, ο όποιος ήτο ήτο τελείως ά-γνωστός, τον έκλεισεν εις το ντουλά-πι της και τον έπεριτοίχη έως ότου έ-γινεκαλά.

Ο Γαλλος συγγραφεύς Μπραντόμ, όστις εινε υπεύθυνος δια πολλές δια-δόσεις περί της έποχής των Βαλουά, εκφράζεται ένθουσιασδώς δια την ώ-ριανότητα της Μαργαρίτας. Ο ίδιος γράφει, ότι ο δόν Ιωάννης της Λο-στρίας μετέβῃ μέχρι της Βιέννης, ό-πως την ήδη εις τα λουτρά και έλαβε-ν δλους τους άξιωματικούς του μαζί του. Οι αὐλικοί της Μαργαρίτας, λέ-γει ο Μπραντόμ, εύρίσκοντο εις καθη-μερινόν παράδεισον θέλοπτας αυτήν.

Πιθανόν, λοιπόν, εινε η Μαργαρίτα να υπαρέτῃ το θῆμα κακοβούλων δια-βάσεων. Πάντως, όμως ήτο γυναίκα που της άρεσε το ώρασίον, έορταί και σισθημωτικά σγίσσεις, συμφώνως πάν-τοτε προς τας διδόσεις αυτές. Κατά τον χρόνον του γάμου της, λέγεται, ό-τι άναφέρουν οι βιογράφοι της, ότι ή-γαπάτο παρά του Δουκά του Ντε Γκι, και ότι έννοούμενοι της ήσαν ο κόμης Μπουσού Ντ' Αμπούας και ο ίππότης Άρλαί Ντε Σισανσάων.

Μία συχνάκις επαναλαμβανόμενη Ι-στορία εινε ότι η Μαργαρίτα πολλές φορές καταλαμβάνετο ύπό σφοδρόν παθού, προς ένα νέον κατοπότες κοι-νανικής τάσεως, τον όποιον δεν τολ-μώσε να άναγνωρίσῃ ύπό το φῶς της ημέρας η δεν ήθελε να γίνῃ γνωστόν, ότι έσχετίσθη με αυτόν. Είς τας περι-στάσεις αυτές έδιδε συνέντευξιν με τον νέον της άρεσκείας της εις τον πύργον του Νεστέ, το ρομαντικόν έ-κείνο κτίριον, επί των όρών του Ση-κουάνα, το όποιον έκτοτε κατεστράφη. Έκει έζούσεν ημέρας ληροσύνης μα-ζί του, ακολουθώας δέ οι θεράποντες της, συνελάμβανον τον άτυχῇ νέον, τον έθστον ντῶς σάσκου και τον έρριπον εκ του παραθύρου εις τον ποταμόν.

Διηγούνται ακόμη —και πρέπει τούτο να μη γίνῃ πιστευτόν— ότι μίαν φορὴν έφόρσε μεγαλοσπερτή χρυσοκέντητον έσθητα έχουσαν δώδεκα θηλάκια. Είς έκαστον εκ των θηλακίων αυτών ήτο τοποθετημένη η καρδιά καθενός εκ των έραστών της.

Άλλά η Μαργαρίτα κατά την συζυ-γικήν της ζωήν υπήρξε δυστυχῇ. Δι-ότι όκτώ όλόκληρα έτη παρέμεινε φυ-λακισμένη ύπό του σύζυγου της, εις δι-άφορας φυλάκας. Λέγεται, δέ, ότι η φυ-λακίσις της ώφελετο εις τας κατηγο-ρίας ενός ευγενούς, όστις ήτο έννοού-μενος της και άργύριον όσαν άνεκαλύ-πειν, ότι δεν ήτο αυτός μόνος τοιοῦτος. Ο σύζυγος της Άνδρ Ντέ Ναβάρ, δεν ήθελε να την βλεπῇ ελευθέραν, επειδή αυτή ήτο το τελευταίον μέλος του πα-λαιού οίκου των Βαλουά και έφοβε-το μήπως προεσθῇ εκείνη δια των όρό-νων άντ' αυτού. Άλλ' η φυλάκισις της Μαργαρίτας δεν έσταμάτησε την άνό-ητον ζωήν της. Διότι ο σύζυγος της, μόνον την προσωπικήν έλευθερίαν της είχε στερήσει. Κατά τα άλλα, ήτο έ-λευθερά να πράττῃ ότι ήθελεν.

Η Μαργαρίτα διήλθε τα τελευταία έτη της ζωής της ήρωϊκῶς άγωνιζομέ-νη κατά της ηλικίας και του θανάτου. Έφόρει πάντοτε έσθῃς λαμπρής πε-ρσίδας. Διά να έχη πάντοτε τέτοιες, της άρεσκείας της, διητήρη δώδεκα ώραιούς ξανθοῦς θεράποντας, οι ό-ποιοι ήσαν ύποχρεωμένοι να έχου μα-κρά μαλλία. Κάθε μήνα τα μαλλία ενός έξ αυτών έκτόπτοντο και εκ έσ-των κατεσκευάζετο νέα περούκα δια την ώρασιόλητσαν άρχόντισσαν.

Ας σημειώθῃ, ότι η Μαργαρίτα δι-ήρχετο το πλείστον του χρόνου της μετά λογίων, συγγραφέων και φιλο-σόφων. Φυσικόν ήτο να έχη πολλούς φι-λους μεταδ των διανοούμενων άπό-ρων δια τούς σήμερινους μελετητάς της. Γι' αυτό οι ιστορικοί την κοκομε-ταχειρισθσαν, έφ' όσον τινες τούτων, εύρίσκοντο πλησίον των και εξετιμῶντο παρ' αυτής και ένσχοζοντο. Ακόμη δέ η άπορία καθίσταται μεγαλύτερα, ότι τα ψευδή, τα όποια περιγέμσαν την ζωήν μιας βασίλισσας, πού, ποτέ δεν άνεμίσθη εις την πολιτικήν, αλλά πε-ριωρίσθη εις έργα εύπαιας και έζησε την ζωήν της —έκτος όρισμένων άν-θρωπίνων άδυναμιών— μεταδ λογίων, κοπιτεχνών και γενικῶς ανθρώπων του πνεύματος και της τέχνης.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΝΤΕ ΜΑΝΣΙΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Ανάθεμα τον ποῖος τὸ εἶπῃ

τ' ἀδελφία δὲν ποιοῦνται,

τ' ἀδελφία σχίζον τὰ θουά

κι' ἡ ἀδελφὴ τοὺς κήτους

κι' ἡ μαῦρη μάννα θάλασσα

ὡς ποὺ ν' ἀνταμιωθεῖ.

Σάν πῆσαν κ' ἀνταμιώσαν

οἱ ἄνθρωποι ν' ἀνταμιώσαν

οἱ ἄνθρωποι ν' ἀνταμιώσαν

τοῦ χροσὸ μολύβου, ἐβῶσαν

τὰ δάκρυα νὰ σφογγίσουν...

κι' ἀρχίζου μετ' ἡ σειρά

μετ' ἡ σειρά νὰ λένε

τοῦ χωρισμοῦ παράνοια

τῆς ἐντίμιας φοβία.

(Σύλλογος Ρ. Κ. Σκαφιδῶ)

ΚΑΙΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Τι άπεκαλύφθη κατόπιν ενός αεροπορικού άτυχήματος

Τελευταίως εδημοσιεύθη μία εἰδη-σις στὰς εφημερίδας, κατά την όποι-αν σ' ένα αεροπορικό άτύχημα στην Γαλλία ελάθησαν κοσμήματα αξίας 100 εκατομμυρίων δραχμών, άνήκον-τα εις διαφόρους κοσμηματοπώλας της Βιέννης και των Παρισίων, τα ό-ποια είχαν άποσπάσει σε μίαν έκθεσι. Μέσα στην τρομερή ζέση της καιο-μένης βενζίνης, ο χρυσός και η πλα-τίνη έλωσαν και τα διαμάντια έκά-σαν... Καίγονταν, λοιπόν, και τα δια-μάντια, αυτή η σκληρότερη ύλη εις τον κόσμον; Τα διαμάντια που κόβουν το γυαλί και δεν άλλοιούνται από τα ισχυρότερα όξέα. Τα πράγμα φαίνεται περίεργα και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και όμως ούτε ο χρυσός, ούτε η πλα-τίνη, ούτε ο άργυρος, ούτε τα δια-μάντια και τα μαργαριτάρια εινε ά-τρωτα. Καί αυτών η αξία ύποκειται σε διακυμάνσεις προς τα άνω ή προς τα κάτω. Και αυτά τα πολυτιμότερα των ειδών μπορούν να γίνουν φαντασία περιεργά και άδυσχα. Συνήθως νομι-ζουμε ότι τα κοσμήματα έχου μίαν σταθεράν και άμετάβλητον αξίαν. Και

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ «ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ»

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Κ. Ν. ΓΥΡΑ

Πόσες κακές συνήθειες έχουν καθιερωθεί, για την λεχώνα και το μωρό. Ο κ. Γύρας, ο οποίος την εποχή του προς την Ντόρα, φροντίζει να ανατρέψει τα κακά έθιμα και να οδηγήσει την νέα μητέρα, σ' ένα δρόμο, που κι αυτή θα ωφεληθεί και το παιδί της δεν θα κακοποιηθεί. Αλλά διαβάστε ολόκληρη την επιστολή. Δεν θα μετανοήσετε:

Αίτιες μέρες σου έμειναν πιά, ως τη στιγμή που θα γεννηθείς. Μου γράφεις, ότι δε σε φοβίζει τόσο η γέννα, όσο σ' αδιάζει η σκέψη, ότι είσαι υποχρεωμένη να πάρεις ρετινόλαδο, όπως πήραν οι φίλες σου την επομένη του τοκετού.

Μά αντίθετως, δεν πρέπει να το πάρεις, γιατί μπορεί να σου κάνει πολύ κακό. Απαγορεύονται τελείως τα καθάρια μετά τη γέννα, γιατί έχουν την ιδιότητα ν' ανακατεύουν τους κοιλιακούς του έντερου, που δε ζήτουν παρά να σκορπιστούν στην κυκλοφορία και να δημιουργήσουν ολόκληρη ασθένεια.

Τα πρώτα δύο εβδομάτα μετά από το τοκετό, δεν πειράζει κι αν δεν ενεργήσεις. Τη τρίτη μέρα, να σουβάλουν ένα κλίμα με θραυσμένο νερό κι όπως σου έγραψα, ένα ποτήρι νερό είνε αρκετό. Έπειτα θα εξακολουθήσεις να κλινάει κάθε πρωί, ως που να σηκωθείς και να ξανατακτοποιήσεις τη κνήμη σου.

Ούτε χρειάζεται να κάνεις καθόλου δίαιτα. Όπως σου ξαναπείναμε τόσες φορές, η γέννα είναι μια φυσιολογική πράξη. Μόλις γεννηθεί η γυναίκα, είναι τόσο καλά! Χαρούμενη, γέλαση, με όραση όλη, ούτε καν φαίνεται πως λίγη ώρα πριν, υπέφερε τόσο πολύ. Γιατί τότε να την εξαντλήσουμε με περιττές δίαιτες. Μπορεί η λεχώνα να φάγη λίγα λεπτά μετά από τη γέννα, ότι θέλει, και να πιη όσο νερό θέλει.

Είπε γελώ αυτό που λένε πολλές γυναίκες και μαμμές, ότι δεν πρέπει να πίνει η λεχώνα νερό, για να μην έχει αιμορραγίες. Τούναντιον, πρέπει να πίνει άφθονο νερό, όσο θέλει, για να αντικαταστήσει το αίμα που έχασε κατά το διάστημα του τοκετού και το νερό είνε εκείνο που θα της το αντικαταστήσει.

Επίσης δεν φαντάζεσαι πόσο κουτή είνε η συνήθεια να φασιάνονται οι γυναίκες μετά τη γέννα, με την ιδέα ότι σφιγγοντας τη κοιλιά γερά, θα τη... μακρύνουν!

Αν μόν οι μύς είνε γυμνασμένοι, θα σφιξη η κοιλιά μόνη της και θα γίνει όπως ήταν πριν από τη γέννα. Αν πάλι χάραζε κατά την έγκυμοσύνη, αν οι μύς της είνε χαλαροί, όσο και να τη σφιξουν, εκείνη θα μείνει το ίδιο μεσγάλη και πλαδαρή. Το σφιξιμό, όπως σου έγραψα κι' άλλοτε, μάλλον κακό κάνει, γιατί αφίνει τη κοιλιά άτροφη κι' επομένως ακόμα πιο πλαδαρή.

Πρόσεξε να δής τη μαμά σου, τις θείες σου κι' όλες σχεδόν τις γυναίκες της περιουμένης γενιάς που ήταν αγύμναστες, πόσο μεγάλη και πλαδαρή είνε η κοιλιά τους, παρ' όλον που φανερίαν πολύ σφιχτά μετά τη γέννα! Αφού την είχαν σφιξει τόσο πολύ, γιατί το σφιξιμό δεν τους τη μικρύνει. Γιατί είνε πάλι μεγάλη η κοιλιά τους.

Πάντως εσύ ακουσε με και μη σφιχθείς. Όταν περάσουν δέκα μέρες από τον τοκετό, ν' αρχίσεις τη γυμναστική για τους μύς της κοιλιάς όσο θα είσαι ακόμα στο κρεβάτι! Δηλ. να σηκώνεις άργα-άργα τον κορμό σου, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος σου. Όταν καθήσεις, να ξαναπαλαμάζεις, όσο μπορείς πιο σιγά. Αν δυσκολεύεσαι στην άρση, να σουβάλουν δύο-τρία αγκυλάκια πίσω από την πλάτη σου και κάθε φορά που θα κακοθύνεις την άσκηση, να δαμάς κι' από ένα μαξιλάρι, ως που να φθάσεις να τη κάνεις χωρίς τη βοήθειά τους (αν και στο σημείο του κρεβάτιού γίνεται εύκολα η άσκηση αυτή).

Μετά, να σηκώνεις τα πόδια σου καλό τεταμένα και μ' ενωμένα τα γόνατα, ως που να σχηματίσουν τα πόδια με το σώμα όρθια γωνία και να τα κατεβάξεις πάρα πολύ σιγά. Να κάνεις τη κάθε άσκηση δέκα φορές. Όταν θα σηκωθείς πιά με το κρεβάτι από το κρεβάτι, να τις εξακολουθήσεις κάτω στο πάτωμα, όποτε είνε και πιο έντονες. Αλλωστε τότε να ξαναρχίσεις τη γυμναστική που έκανες και

πριν, και θα δής πως το σώμα σου θα ξαναέρη τις ίδιες κοψές γυαμίες και τίποτε δεν θα μαρτυρή πως έγινες μητέρα.

Μόνον ίσως η ευτυχία που θα λάμπη στα μάτια σου, κι' ο' αναδίδεται απ' όλη σου την ύπαρξη, θα προδίη την αλλαγή. Η μητρότης είνε τ' όρασιμότερο πράγμα για μια γυναίκα. Είνε το καλύτερο καλλυντικό! Επτελώνοντας αυτόν τον προσισμό της, παίρνει γωρία από την ψυχική όμορφη κι' απερίω σωματική. Στο ξεκινάει. Μόνον όταν γίνη μητέρα μια γυναίκα, γίνεται απολύτως όμορφη!

Η φύσις έδωσε στη γυναίκα μερικά όργανα, για να τεκνοποιήση. Όταν λοιπόν μια γυναίκα δεν γεννήση, αυτά τα όργανα άφρονουν, όλος ο οργανισμός της διαταράσσεται, γιατί η μητρότης είνε η μεγάλη λειτουργία της γυναίκας: όλος ο γυναικείος οργανισμός έχει για σκοπό το παιδί! Γι' αυτό συνήθως οι γυναίκες που δεν κάνουν παιδιά, μαραινούνται, γαρνούν πρόωρα...

Και τώρα δε σου πω και λίγα πράγματα, για το μικρό που θα φέρης στον κόσμο. Αν ακολουθήσεις τις συμβουλές που σου γράφω, όχι μόνο δεν θα κουρασθής μεγαλώνοντας το, αλλά και κείνο θα γίνη ένα γερό, ένα έκτακτο παιδάκι.

Μόλις γεννηθή το μωρό, δεν χρειά-

ζεται μπάνιο. Το παιδί δεν είνε ποτέ λερωμένο. Έχει ένα λίπος γύρω του, που το κρατά καθαρό. Αυτό το λίπος είνε καμιά φορά τόσο πολύ, που το μωρό είνε κάτασπρο, σ' αν είνε δουτηγμένο στο δούτυρο. Ούτε πρέπει να θοαίνη με το μπάνιο αυτό το λίπος, γιατί είνε σ' αν ασπίς για το νεογόνιο και το προφυλάσσει από το κρύο. Έπειτα το άποροφά ο οργανισμός του και την άλλη μέρα είνε κατακάθαρο. Για να το άποροφά δέδ οργανισμός του, θα πη πώς το χρειάζεται, πώς κάνει καλό στο παιδί. Όσο άλλωστε και να το τρίψουν, δε θοαίνει εύκολα.

Να σκουπίσουν μόνο με μια πετσέτα τα αίματα ή αν υπάρχουν άλλες ακαθαρσίες, να καθαρίσουν όσο μπορούν τις μασχάρες και τις κλειδώσεις, να τουβάλουν άφθονο τάλκ και να το τυλίξουν γρήγορα για να μη κρυώσει. Τα νεογόνιατα κρυώνουν τόσο εύκολα, που χρειάζεται μεγάλη προσοχή, όταν γίνονται η τουαλέτα τους.

Αφού του δέσουν τον άφρολό καιβάλουν λίγο θάμμα ιδιού στη πληγή, να το φασιάνουν γρήγορα και να το τυλίξουν ζεστά. Τον χειμώνα, αν έχει κρύο, καλά είνε να τουβάλουν πλάι του ένα-δύο μπουκάλια με ζεστό νερό.

Προπαντός δεν πρέπει να λημονιέται ποτέ, μόλις γεννηθή το μωρό να στάζουν σταμάτια του από μια σταγόνα διάλυσι νιτρικού άργυρου 1:150 (έν ανάγκη λεμόνι κοινό), που σκοτώ-

νει τον γονόκοκκο, γιατί αυτό το μικρόβιο είνε η αίτια που τυφλώνει τα παιδιά... Από τον καιρό που στάζουν στα μάτιακια τους νιτρικό άργυρο, παύσαμε να βλέπουμε τους τραγικούς ατυφλούς εκ γενετής, που δεν ήταν καθόλου τυφλοί όταν γεννήθηκαν...

Το μωρό όταν τυλιχθή ζεστά, μπορεί να το αφίσετε σ' αν μιά γωνιά δε χρειάζεται τίποτα πιά, δεν έχει την ανάγκη κανενός επί εικοσιτέσσερες ώρες, παρά μιά φορά για να τ' αλλάξουν. Μόνο να τοβάλουν πλάγια μέσα στο κρεβάτάκι του, για να μη στραβοκαταπιη τις θλένες του και πνιγί, να το σκεπάσουν δε καλά, αφήνοντας ένα άνοιγμα στο προσωπάκι του για ν' αναπνέη.

Δεν πειράζει αν κλάψη έστω κι' ολόκληρες ώρες. Μην αφήσεις να το πιάσουν στα χέρια, να το ναυορίσουν. Το μωρό δεν έχει ανάγκη από χέρια, δεν τ' άξερι, μη του τα μάθετε. Το μωρό κλαίει, γιατί έχει κωλικό, που θα του περάσουν μόνοι τους και το ναυορίσμο δεν μπορεί να το γιαιτρήση! Αντίθετως συνήθως τόσο σ' αν, τι του κάνουν από τη πρώτη μέρα, έστω και για δυό μέρες, που κλαίει έπειτα επίμονα, για να του το ξανακάνουν.

Αλλά έχω ακόμα πολλά να σου πω για το μικρό. Και θα σου τα γράψω σ' ανά μου επιστολή.

Με αγάπη.



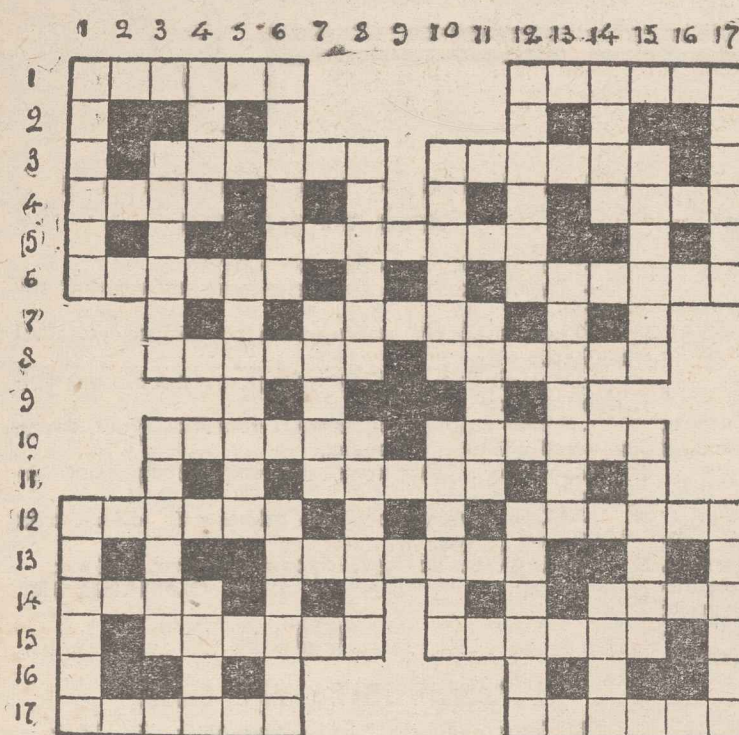
Η καλύτερα προφύλαξη από τα εμπαύματα του ήλιου και στοίχιφ δροσερόν, υγιέλ δέρμα με NIVEA

Όποιος κάνει συχνές εντριβές με κρέμα NIVEA μπορεί να περιφύρει από άκτινοβολούνα ήλιον, χωρίς να φοβάται ότι θα πάθη εγκαύματα. Μπορεί να χρησιμοποιηθή επίσης το λάδι NIVEA, το οποίο, μάλιστα, είναι και πιο εύρηστο. Και τα δύο προϊόντα, δηλ. η κρέμα NIVEA και το λάδι NIVEA, προλαμάνουν την ξήρανση του δέρματος, τρέφουν και δυναμώνουν το δέρμα και έτσι παραμένει μαλακό ως βελούδο και νεανικό. Η NIVEA δεν περιέχει θαλασσινά χημικά ούσια.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία & μπουπωλεία. Το μικρό κυτίον δραχ. 8,50, το μεσαίον δραχ. 15, το μεγάλο δραχ. 30.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Σταυρόλεξον



(ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ)

Αριθμός: 1

Οριζοντίως:

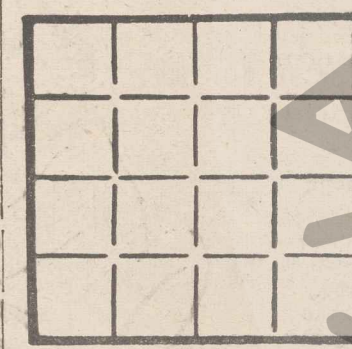
- 1.—Η έδρα της ζωής των συνασθημάτων και των επιθυμιών του ανθρώπου.—Πλάτων
- 2.—Ελαχίστου μεγέθους καρπός, ή ο πυρήν καρπού.—Αρειόν και λευκόν ύψοςμα χρησιμοποιούν ως κάλυμμα της κεφαλής και του προσώπου των γυναικών.
- 3.—Μεγαλόσωμον θηλαστικόν ζώον εκ των μηρυκαστικών.—Παράστασις ειδική ως σύμβολον εργοστασίου.
- 4.—Μία των δημοκρατιών της Κεντρικής Αμερικής.
- 5.—Δρασία γυνή με λυγρήν ανόστημα και λίαν ευκίνητος.—Καλλιπύτη τι δια σκιάς.
- 6.—Το σύνολον των μέσων των χρησίμων προς καταπολέμησην έχουσι τινος ή κινδύνου.
- 7.—Η υπό του σάλου του πλοίου προενομιμένη τάσις προς έμετον.—Ένα πράγμα που οι γυναίκες άσπεύουν να άκαλύψουν.
- 8.—Σποδυάσις εις πλοΐτον ή ισχύν.—Είδος ολονευματώδους ποτού εξ άποσταγματος οίνου (λέξις γαλλική).
- 9.—Νήσος του Αιγαίου παρά τα Μικρασιατικά παράλια.
- 10.—Έν τω τεσσάρων σημείων του όριζοντος.—Η της πηγής, ή ή από της πηγής άντλούμενη.
- 11.—Κατάπτισις δυνάμεων, μαρσάμους, γήρας.
- 12.—Η γραμμή εις ην περατοΐται έκτασις τις (πληθυντικός).—Επίρρημα ποσοτικών.
- 13.—Ισχύς, δύναμις, σωματική ή ήθική, θάρρος.—Αέρος, τρυφερός εις την άφήν.
- 14.—Αρχηγία.—Επί καρπών, ό φθάσας εις την πλήρη άνάπτυξιν του και κατάλληλος προς δρέψιν.
- 15.—Αποτυχάνον, ύφισταται καταστροφών (μεταφορική σημασία).—Ο μη ισχυρών, ό καθηγημένος.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

«Μαγικών τετράγωνον»

(ΑΡΙΘΜΟΣ: 15)

0.	3.	6.	9.
12.	15.	18.	21.
24.	27.	30.	33.
36.	39.	42.	45.



Τοποθετήσατε έκαστον των άνωτέρω δημοσιευμένων αριθμών έκαστον έντός έκαστου τετραγωνιδίου του άνωτέρω δηλωθέντος τετραγώνου, κατά τρόπον ώστε προσθέντες αύτους όριζοντίως, διαγωνίως και καθέτως, να εδρίσκετε πάντα ως άποτέλεσμα: «90».

Π. χ.: 3+15+30+42=90
N-111 Εξόσ χμφουρ ρ θρδδ

ΔΙΑΦΟΡΑ

Λ Ε Ε Ε Ι Σ

Να εύρεθών έντός τριών λεπτών 15 λέξεις της καθαρεύουσας, οι όποιαι να τελειώνουν όλες εις «ΣΜΑ»:

Π. χ.—Όπλι.—ΣΜΑ.
Το παράδειγμα δεν λογαριάζεται.

ΟΡΘΟΝ Ή ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ;

Από τας δύο λέξεις: ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ, που συνοδεύουν κάθε κατωτέρω δημοσιευμένην φράσιν, διαγράψατε εκείνην που δεν άρμόζει:

1.—Οι ελέφαντες πίνουν νερό χρησιμοποιούτες την προεσοκίδα των:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

2.—Τα σύνορα που χωρίζουν τον Καναδά από τας Ηνωμένες Πολιτείας είνε τα μακρύτερα όλου του κόσμου:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

3.—Ο Βασίλευς της Άγγλίας πληρώνει φόρους:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

4.—Ο Βασίλευς Γεώργιος VI άνομάζεται πράγματι Γεώργιος:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

5.—Ο φατισμός των βρόμων ήρρισε από την εποχήν του Μεγάλου Ναπολέοντος:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

6.—Το έτος 1939 θα είνε δίσεκτον:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

7.—Η Λατινική, είνε γλώσσα άρχαιότερα από την Έλληνικήν:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

8.—Η Βέρσα είνε πόλις του νομού Καβάλλας:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

9.—Η Πάτμος είνε Έλληνική νήσος του Αιγαίου Πελάγους:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

10.—Η Νέα Υόρκη είνε η πρωτεύουσα των Ηνωμένων Πολιτειών:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

11.—Η Ρώμη, η πρωτεύουσα της Ιταλίας, είνε και η μεγαλύτερα πόλις αυτής:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

12.—Η Μεσανείκη της Αφρικής άποτελεί Άγγλικήν αποικίαν:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

13.—Η διαγραφή της μίας των δύο λέξεων πρέπει να γίνη έντός 10 δευτερολέπτων.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Προσπαθήσατε φρονώντας από το στόμιο ντου πορτοφολού, να φθάσετε διά μέσου του καθάρτου εις το μέρος όπου εδρίσκεται το αεροπλάνον.

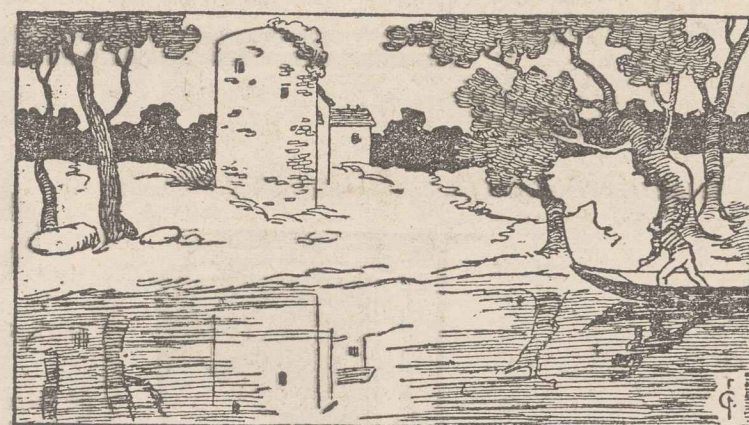
Προσοχή ένω, πρέπει να περάσετε μίαν μόνον φοράν από



το κάθε σημείον. Έάν δε αντί να φθάσετε εις το αεροπλάνον, περσέτε επάνω στον μαζυρόν δηλωθέν αντιστοιχισθεί δέδιδαν, έγασατε.

Το παιχνίδι αυτό παίζεται και μεταξύ δύο προσώπων, εκ των οποίων, ό εις δά αντιπροσωπεύη τον πορτοφολήτην και ό άλλος τον αεροπλάνον.

Μαγική εικών



Συνεπεί των τελευταίων έρωχών, εις την περιοχήν αυτήν καταστράφη ή μικρή γέφυρα που έχρησιμευε διά την διάσβαση των πεζών και την μεταφοράν διαφόρων έμπορευμάτων. Τώρα όμως, ό λεμβόχας σού

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 93

ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Οριζοντίως:

1). ΣΥΝΟΡΑ — ΑΝΟΔΟΣ.

3). ΑΝΑΙΔΗΣ — ΣΑΣΩΝ. 5). ΙΜΑΣ — ΣΚΙ — ΛΕΩΝ. 7).

ΣΕΛΛΑΣ — ΣΟΛΩΝ. 9). ΑΔΕΝ — ΚΑΙ — ΣΤΑΡ. 11). ΛΥΣΙΣ — ΑΛΒΑΝΙΑ. 13). ΑΙΣΙΩΣ — ΑΣΤΑΤΗ.

Κ α θ έ τ ω ς:

1). ΣΤΑΣΙΣ — ΓΑΜΙΑ. 3).

ΝΕΑΡΑ — ΕΓΕΡΣΙΣ. 5). ΡΟΔΑ — ΑΣΚΩ. 7). ΤΕΚΑ — ΤΑΛΑΣ. 9). ΝΗΣΙ — ΟΒΙΣ.

11). ΔΕΣΜΕΥΣ — ΤΕΝΤΑ. 13). ΣΥΝΕΛΩ — ΑΡΠΑΓΗ.

Το «Ανω· Κάτω» Σταυ

οόλεξον

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ

ΣΗΜΑ ΥΠ' ΕΡΓΟΝ